

A megtérés és a bűnbánat útján a nagyobb jó felé

Fotó: Lambert Attila

Születésnap beszélgetés a 70 éves Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetessel

Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetes, költő, a Párbeszéd Háza igazgatója augusztus 7-én ünnepli a hetvenedik születésnapját. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele életéről, hivatásáról.

– Hétgyermekes, vallásos családba született. Még huszonhárom éves sem volt, amikor pappá szentelték. Ez azt jelenti, hogy mindig is pap akart lenni? Nem voltak kitérői?

– Amikor kamaszként hallottam, hogy az egyik bátyám pap szeretne lenni, magamban azzal élcelődtem: azt hittem, ő ennél normálisabb. Életem ateista, materialista időszaka volt ez, egyáltalán nem mondhatom tehát, hogy egyenes lett volna az utam a papság felé. Tizenhét éves koromban aztán váratlanul megtapasztaltam, megláttam valamit, ami gyökeresen megváltoztatta az életemet. Úgy éreztem, nem hallgathatok erről. Ez indított el a papi hivatás felé.

– Istenélményt élt át?

– Lelki élményem volt, ám nehéz erről beszélni. Az emberek ilyenkor valami rendkívüli dologra gondolnak, de nem történt semmi rendkívüli. Inkább ahhoz hasonlítanám, mint amikor az ember lekapcsolja a számítógépet, kicseréli az alaplapot, aztán újraindul a rendszer. Mindez egy pillanat tört része alatt következett be. Nagyon erős belső tapasztalat volt, ami mindent átírt bennem.

(Folytatás a 9. oldalon)

**A Csend Anyja
ünnep
az avezzanói
kegyhelyen**
2. oldal

**Az igazságnak
ereje van**
Interjú Koronkai Zoltán
jezsuita szerzetessel
a nemi identitás körüli
kérdésekről
7. oldal

**A gyermekeim
mellett vagyok
kísérőként**
Szalai Gábor
iskolaigazgatóval
az apaságról beszélgettünk
8. oldal

Az igazság szolgálatában

Katolikus lett az egri egyetem

Augusztus 1-jén hálaadó szentmisével ünnepelték meg Egerben, hogy Eszterházy Károly Katolikus Egyetem néven az Egri Főegyházmegye fenntartásába kerül a város egyeteme. Ternyák Csaba érsek szentbeszédében hangsúlyozta: ha az ész és a hit között békesség, együttműködés és harmónia van, felvirágozik a város és az ország. A bazilikában az egyetem vezetése, munkatársai, hallgatói gyűltek össze.

tem az Országgyűlés április 27-én hozott döntése értelmében az Egri Főegyházmegye fenntartásába került.

Egyetemi Ház, Líceum, Egri Pedagógiai Főiskola, Ho Si Minh Tanárképző Főiskola, Eszterházy Károly Egyetem, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem – történelmi pillanat, hogy az Eszterházy Károly püspök által megálmodott egye-

Az 1774-ben a névadó püspök, Eszterházy Károly által alapított intézmény augusztus 1-jétől katolikus egyetem lett.

(Folytatás a 3. oldalon)

Az Úristen egymásra bíz bennünket

35 éves a fogyatékkal élők Szent Erzsébet Otthona

Idén ünnepli fennállásának 35. évfordulóját a Katolikus Szeretetszolgálathoz tartozó ipolytölgyesi Szent Erzsébet Otthon. A jubileum alkalmából az intézmény gondozottai, a hozzátartozók és a gondozók részvételével július 24-én hálaadó szentmisét mutatott be Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök a szomszédságban lévő Szentlélek-templomban. A szentmisén Burányi Roland, a Katolikus Szeretetszolgálat lelkipásztora koncelebrált.

Beer Miklós felidézte: harmincöt évvel ezelőtt, az otthon megnyitásának évében Pilismaróton szolgált, és az ottani fiatalokkal idebicikliztek Ipolytölgyesre. „Ezt meg kell ismernetek, életre szóló élmény lesz látnotok azt a jó-ságot, szeretetet, amit ebben a házban megtapasztalhattok” – mondta nekik.

Az evangélium példabeszéde a búzáról és a Máté könyvéből konkolyról (Mt 13,24–30). hangzott el: Jézus Szentbeszédének kezdetén

(Folytatás a 11. oldalon)

NEK: kiállítások a hit világáról a Pesti Vigadóban

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) alkalmából három időszaki kiállítást nyitott meg Erdő Péter bíboros, prímás augusztus 2-án a Pesti Vigadóban. Az eseményen Kocsis Fülöp érsek-metropolita és Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia (MMA) elnöke is beszédet mondott. Az Orcád világossága, a Legyetek tanúim és az Ezerarcú szeretet című tárlat szeptember 19-ig tekinthető meg.

A Görögkatolikus Metropólia *Orcád világossága* című kiállítása a keleti és a nyugati Egyház találkozási területén évszázadok alatt kialakult, különböző kulturális tradíciókat ötvöző Görögkatolikus Egyház világába és művészetébe vezet be az érdeklődőket. Az esztergomi Keresztény Múzeum *Legyetek tanúim* címet viselő tárlata a Budapesten 1938. május 25. és 29. között megrendezett 34. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust mutatja be a fennmaradt tárgyi emlékek, valamint írásos, képi és hangzó dokumentumok segítségével. A Katolikus Karitás *Ezerarcú szeretet* című kiállítása pedig a Katolikus Egyház szolgáló szeretetéről, a karitatív küldetés beteljesítésének fontosságáról, történelmi előzményeiről, valamint napjainkban betöltött szerepéről szól.

Elsőként Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke köszöntötte a jelenlévőket. Mint mondta, az Oltárszentség ünneplése sem a Vigadó, sem az MMA életében nem előzmények nélküli.

(Folytatás a 3. oldalon)

Ne az igazság merev őreire, hanem a felszabadító Jézus hirdetőire hallgassunk!

Június 23-án a Szentatya új katekézissorozatot kezdett, mégpedig Pál apostol galatáknak írt leveléről. Felvázolta a galáciai hívők nehéz helyzetét, melybe az őket megzavaró, „másfajta” evangéliumot hirdető emberek árnyékoskodása révén kerültek. Ferenc pápa teljes katekizisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Az imádságnak szentelt hosszú katekézissorozat után ma egy új ciklust kezdünk. Remélem, ez az imádsággal való foglalkozás segített bennünket abban, hogy egy kicsit jobban, egy kicsit többet imádkozzunk!

Ma néhány olyan témán szeretnék elgondolkodni, amelyet Pál apostol a galatáknak írt levelében érint. Ez egy nagyon fontos levél, sőt, azt mondanám, döntő fontosságú, nemcsak azért, hogy jobban megismerjük az apostolt, hanem mindenekelőtt azért, hogy megvizsgáljunk néhány témát, amelyekkel mélyrehatóan foglalkozik, megmutatva az evangélium szépségét. Ebben a levélben Pál számos élettrajz utalást tesz, amelyekből megismerhetjük megtérését és azt a döntését, hogy életét Jézus Krisztus szolgálatába állítja. A hit szempontjából nagyon fontos témákkal is foglalkozik, mint például a szabadság, a kegyelem és a keresztény életmód, amelyek rendkívül időszzerűek, mert a mai Egyház életének számos aspektusát érintik. Ez egy rendkívül időszzerű levél, mintha a mi korunk számára íródott volna.

Az első dolog, amely ebből a levélből kitűnik, az az apostol által végzett nagy evangelizációs munka. Missziós útjai során legalább kétszer ellátogatott a galáciai közösségekbe. Pál az ottani keresztényekhez fordul. Nem tudjuk pontosan, melyik földrajzi térségre utal,

és azt sem tudjuk biztosan megmondani, mikor írta ezt a levelet. Tudjuk, hogy a galáciaiak egy ősi kelta nép voltak, akik sok viszontagságon keresztül Anatóliának azon a kiterjedt területén telepedtek le, amelynek fővárosa Ankára, Törökország fővárosa. Pál csak annyit mond, hogy egy betegség miatt volt kénytelen megállni azon a vidéken (vö. Gal 4,13). Szent Lukács az Apostolok cselekedeteiben helyett egy spirituálisabb motivációt talál. Azt mondja, hogy „Phrúgia és Galácia földjén utaztak át, mivel a Szentlélek nem engedte meg nekik, hogy Ázsia tartományban hirdessék az igét” (ApCsel 16,6). A két tény nem mond ellent egymásnak: inkább azt jelzik, hogy az evangelizáció útja nem mindig a saját akaratunktól és terveinktől függ, hanem hajlandóságot igényel arra, hogy hagyjuk magunkat alakítani, és hogy más, előre nem látott utakat kövessünk.

Van köztetek egy család, amely üdvözölt engem: azt mondják, meg kell tanulniuk lettől, és nem tudom, milyen más nyelven, mert misszionáriusnak mennek azokra a földekre. A Lélek ma is sok misszionáriust támaszt, akik elhagyják hazájukat, és egy másik országba mennek missziós munkát végezni.

Azt azonban igazolni tudjuk, hogy fáradhatatlan evangelizációs munkája során Pál apostolnak sikerült számos kisebb közösséget alapítania

Galácia területén. Amikor megérkezett egy városba, egy térségbe, nem épített azonnal egy nagy székesegyházat, nem. Kis közösségeket hozott létre, amelyek mai keresztény kultúránk kovászáként működtek. Kis közösségek létrehozásával kezdte. És ezek a

kis közösségek nőttek, fejlődtek és előrehaladtak. Ma is ezt a lelkipásztori módszert alkalmazzuk minden missziós térségben. Múlt héten kaptam egy levelet egy pápua új-guineai misszionáriustól; azt írja, hogy az erdőben hirdeti az evangéliumot olyan embereknek, akik azt sem tudják, ki az a Jézus Krisztus. Remek! Kezdetben kis közösségeket hozunk létre. Ma is ez a módszer az első evangelizációs evangelizációs módszere.

Amit meg kell jegyeznünk, az Pál lelkipásztori, csupa tűz igyekezete. Miután megalapította ezeket az egyházakat, észrevesz egy nagy veszélyt, mely a hitben való növekedésükre leselkedik. A pásztor olyan, mint egy édesapa vagy édesanya, aki rögtön észreveszi a gyermekeire leselkedő veszélyeket. Növekszenek, s közben veszélyek támadnak. Ahogy valaki mondta: „Kese-lyük jönnek, hogy vérfürdőt

rendezzenek a közösségben.” Beszívárogtak ugyanis olyan zsidó-keresztények a közösségbe, akik fondorlatokkal az apostol tanításával ellentétes elméleteket kezdtek hirdetni, sőt odáig mentek, hogy személyét is becsmérelték. A tanítással kezdik, „ez nem, ez

igen”, aztán az apostolt becsmérlék. A jól bevált módszer: csorbítják az apostol tekintélyét. Amint láthatjuk, ez egy bevett ősi gyakorlat: egyesek az igazság egyedüli birtokosaként – tisztákként – tüntetik fel magukat, és a mások által végzett munkát akár rágalma-zással is lekicsinylik. Pál ellenfelei azt hangoztatták, hogy a pogányoknak is alá kell vetniük magukat a körülmetélésnek, és a mózesi törvény szabályai szerint kell élniük. Visszatérnek a korábbi szokásokhoz, az evangélium által meghaladott dolgokhoz. A galatáknak tehát fel kellett volna adniuk kulturális identitásukat, hogy alávéssék magukat a tipikus zsidó normáknak, előírásoknak és szokásoknak. De nem csak erről volt szó. Ezek az ellenfelek azt állították, hogy Pál nem igazi apostol, és ezért nincs felhatalmazása az evangélium hirdetésére. Sokszor látjuk ezt. Gondol-

junk csak egyes keresztény közösségekre vagy egyházmegyékre: történetek kapnak lábra, végül pedig lejáratják a plébánost, a püspököt. Pontosan ez a gonosz útja, ezeknek a megosztó, építeni nem tudó embereknek a módszere. Ezt az eljárást látjuk ebben a galatáknak írt levélben.

A galaták válsághelyzetben voltak. Mit kellett volna tenniük? Hallgatni és követni azt, amit Pál hirdetett nekik, vagy igazat adni az új prédikátoroknak, akik vádolták őt? Könnyű elképzelni a szívükben lakó bizonytalanságot. Számukra az, hogy megismerték Jézust, és hittek a halálával és feltámadásával végbevitt megváltói művében, valóban egy új életnek, egy szabad életnek a kezdete volt.

Olyan útra léptek, amely lehetővé tette számukra, hogy végre szabadok legyenek, annak ellenére, hogy történelmüket a kényszerű rabszolgaság számos formája szötte át, nem utolsósorban az, mely a római császárnak vetette alá őket. Ezért az új prédikátorok kritikáját hallva megzavarodtak, és nem tudták, mitévők legyenek: „De kinek van igazsága? Ennek a Pálnak, vagy ezeknek az embereknek, akik most jönnek és más tanítanak? Kire hallgassunk?” Röviden, a tét nagyon nagy volt!

Ez a helyzet nem áll távol napjaink sok keresztényének tapasztalatától. Ma sincs hiány ugyanis olyan prédikátorokból, akik – különösen az új kommunikációs eszközökön keresztül – képesek megzavarni a közösségeket. Elsősorban nem azért lépnek fel, hogy Istennek az evangéliumát hirdessék, aki a megfeszített és feltámadt Jézusban szereti az embert, hanem hogy az „iga-

zság” igazi „őreiként” – ahogyan magukat nevezik – eltökélten ismételtessék, miként lehetünk a legjobban keresztények. Nagyszóval hangoztatják, hogy az igazi kereszténység az, amelyhez ők kötődnek, amelyet gyakran a múlt bizonyos formáival azonosítanak, és hogy a mai válságokra a megoldás a visszatérés, hogy el ne veszítsük a hamisítatlan hitet. Ma is, mint akkoriban, végeredményben az a kísértésünk, hogy múltbeli hagyományokban szerzett bizonyosságokba zárkózzunk be. Hogyan ismerhetjük fel az ilyen embereket? Eljárásmódjuk egyik árulkodó nyoma például a merevség. Ellentétben a szabad és örömtelivé tevő evangélium hirdetésével, az ilyen emberek merevek. Mindig a merevség: „Ezt kell tenned, azt kell tenned...” A merevség jellemző az ilyen emberekre. Ha követjük Pál apostolnak a galatáknak írt levélben kifejtett tanítását, megérthetjük, melyik utat kell követnünk. Az apostol által jelzett út a megfeszített és feltámadt Jézus felszabadító és mindig új útja; az igehirdetés útja, mely az alázat és a testvériség által valósul meg – az új prédikátorok nem tudják, mi az alázat, mi a testvériség; a szelíd és engedelmes bizalom útja – az új prédikátorok nem ismerik sem a szelídséget, sem az engedelmisséget.

Ez a szelíd és engedelmes út abban a bizonyosságban halad előre, hogy a Szentlélek az Egyház minden korszakában működik. Végső soron az Egyházban jelen lévő Szentlélekbe vetett hit visz előre és üdvözít bennünket!

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

A Csend Anyja ünnepe az avezzanói kegyhelyen

Az olaszországi L'Aquila közelében található Avezzano Mária-kegyhelyén idén augusztus 1-jén első alkalommal tartották meg Szűz Mária, a Csend Anyja ünnepét. A Szűzanyát a szája elé tartott mutatójával ábrázoló ikont Ferenc pápa is annyira megkedvelte, hogy másolatát kitétte az Apostoli Palotában.

Guido Marini, Ferenc pápa szertartásmestere is részt vett július 24-én azon az avezzanói ünnepi eseményen, amelyen Emiliano Antenucci kapucinus szerzetes, aki Ferenc pápa támogatásával létrehozta a kegyhelyet, bejelentette Szűz Mária, a Csend Anyja emléknapját. Az ünnepi szentmisét augusztus 1-jén Pietro Santoro avezzanói püspök mutatta be.

Az eredeti ikont, amely egy 8. századi kopt freskó alapján készült, Chieti tartományban, Guardiagrele kolostorában őrzik. Antenucci erről készített másolatot. A képen Mária a mutatóját a szája elé tartja, mintha csendre intene, a másik kezével pedig megállásra kéri a felé közeledőt. A kapucinus szerzetest mélyen megérintette ez az ábrázolás. Már korábban szervezett lelkigyakorlatokat a csendről, ami a „lélek mikroszkópja, úgy lát-

tatja a dolgokat, ahogyan korábban nem láttad. Az emberek ezért félnek a csendről”.

„Sok ember zajban él, mert a csendben felerősödik a tudatosság, nyilvánvalóvá válnak a belső problémák. A csendben nem tudsz elrejtőzni, kénytelen vagy azon gondolkodni, aki valóban vagy. És ha kitarasz, megtalálod Istent, aki már ott van a szívedben és vár rád. Akkor a mindennap gyakorlat csend feltölt, szavakat ad neked, amelyeket másoknak ajándékozatsz. A keresztény csend soha nem üres, hanem Isten jelenlétének teljessége, az ő lehelete a lelkünkben. Ebben az értelemben a csend nem egy technika, hanem Isten ajándéka mindenki számára. Ajándék, amely megszabadít és meggyógyít.”

Emiliano Antenucci havonta egyszer háromnapos lelkigyakorlatot tart, amelyen min-

den jelentkező csak egyszer vehet részt. Az imádságon kívül fontosnak tartja a szeretetszolgálatot, a szegények segítségét is, amit maga is rendszeresen gyakorol. Tanítómestereinek tartja a szegényeket, akik egyszerűsége és imádságos lelkületre nevelnek.

A kapucinus szerzetes 2015-ben eljuttatta az ikon másolatát Ferenc pápának. A Szentatyának annyira megtetszett az alkotás, hogy kitétte a két lift közé az Apostoli Palotában, ahol politikusokat és egyházi méltóságokat fogad. Néhány nappal később ezekkel a szavakkal áldotta meg az ikont: „Szűz Mária járjon közben az Úrnál, hogy mindenki, aki belép az Apostoli Palotába, rátaláljon a megfelelő szavakra.”

2016-ban Antenucci testvér személyesen is találkozott a pápával. A szerzetesnél akkor is volt egy ikonmásolat, amelyre az általános kihallgatás során a pápa ezt írta: „Ne beszéljünk ki másokat!” A találkozás után a Szentatya támogatta a Miasszonyunk, a Csend Anyja-kegyhely létre-

hozását Avezzanóban, a Szent Ferenc-templom területén.

Ferenc pápát 2018. november 7-én, az általános kihallgatáson megszólították egy csoport tagjai. Vidám beszélgetésbe elegyedett velük, és többek között ezt mondta nekik: „Imádkoztok Szűz Máriához, a Csend Anyjához? Tudjátok, hogy Szűz Mária, a Csend Anyja mindenkit védelmez, hogy ne váljon pletykássá? Amikor pletykálni támadna kedved, harapd meg a nyelved, és imádkozz a Szűzanyához, a Csend Anyjához. Csak semmi pletyka: amikor valahol pletyka támad, a Szűzanya elmegy. Vagy a pletyka, vagy a Szűzanya, választanotok kell!”

„Arra gondolok, hány-szor hallgattok Szűz Mária, hány-szor nem mondta el, amit hallott, hogy megőrizze Fiával való kapcsolatának misztériumát. Ti beszéltek Szűz Máriával, a Csend Anyjával? A csend nem csupán a szavak hiánya, sokkal inkább az, hogy átadjuk magunkat más hangoknak: a szívünk, és főként a Szentlélek hangjának.”

Ferenc pápának ezek a szavai is ott állnak a dekrétumban, amelyben Pietro Santoro avezzanói püspök a Szent Ferenc-templomot jelölte ki a kegyhely számára. A templom az abruzzói kapucinusok legújabb testvérek tulajdona, és évek óta használaton kívül volt. A Szentszék jóváhagyta

az új kegyhely számára a votív mise formuláját. Az avezzanói püspökkel ezt tavaly decemberben közölte az Isten-tiszteleti és Szentségi Kongregáció.

**Forrás és fotó: Famigliacristiana
Fordította: Thullner Zsuzsanna**

NEK: kiállítások a hit világáról a Pesti Vigadóban

(Folytatás az 1. oldalról)

A Pesti Vigadó az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmából is több jelentős esemény helyszíne volt. Vashegyi György szólt arról is, hogy az MMA köztes-

tülete a kongresszushoz kacsolódó felvezető években együttműködő partnerként több rendezvényt és kiállítást is támogatott, a kötelékébe tartozó akadémikusok számos programot valósítottak meg, némelyiket határokon átívelően. Örömet fejezte ki, hogy az MMA e hármass kiállítás-son ismét támogatóként lehet jelen. „Remélem, hogy a kongresszus mindannyiunk számára valódi gyó-

gyír lesz, újraevangelizálás a társadalomnak és hitbeli feltámadás a nemzetnek” – mondta a Magyar Művészeti Akadémia elnöke. Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita a köszöntőjében elsőként a görögkatolikus kiállítás címé-

re irányította a figyelmet. Az Orcád világossága szókapcsolat a bizánci Egyház zsolozsmájából való. A cím-választás arra hivatott rámutatni, hogy a keleti Egyház miként tudja gazdagítani és bizonyos pontokon talán új megvilágításba helyezni az egyetemes krisztusi Egyházat. A fény teológiája kedvelt eleme a keleti teológiának. A nem teremtett fény-nyel azonban nem csupán a keleti

Egyház foglalkozik előszeretettel. Az egyetemes hitvallásban is elhangzik: „En vagyok a világ világossága.” Krisztus fénye beragyogja az egész Egyházat, és rajta keresztül az egész teremtett világot – magyarázta Kocsis Fülöp. A keleti Egyház nem távoli és elszigetelt része Krisztus Egyházának, hanem kiegészíti azt a maga árnyalataival – hangsúlyozta a metropolita, majd megköszönte a szervezőknek, hogy a Görögkatolikus Egyház is hangsúlyos helyet kapott a tárlatok sorában, és hogy a budapesti eucharisztikus kongresszushoz is sok szálon kapcsolódhat.

Ünnepélyes megnyitóbeszédében Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek felidézte, hogy a három tárlatot eredetileg nem egyazon helyszínre tervezték, ám a koronavírus-járvány miatt át kellett alakítani az eredeti elképzeléseket, így most valamennyit ugyanazon a helyszínen csodálhatjuk meg. A három téma a bíboros szavai szerint mintegy morális egységet alkot: az 1938-as eucharisztikus kongresszus emlékezete, a keleti Egyház bemutatása és az Egyház karitatív tevékenysége szorosan összetartozik. Nem véletlen, hogy már a Budapesten tartott 34. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson is nagy szerepet játszott a Görögkatolikus Egyház, illetve kiállítás és konferencia formájában akkor is helyet kapott a rendezvénysorozatban az Egyház szeretet-

szolgálata – mutatott rá Erdő Péter. Hozzátette: mindez összhangban van a mostani világkongresszus mottójával is: „Minden forrásom belőled fakad.” A szentmisét nem csak a templomok falain belül ünnepeljük – hangsúlyozta a főpásztor. Az Oltáriszentségből cselekedeteknek kell fakadniuk, mert a cselekedeteknek üzenetük van. A segítő szeretet nyelvével mindenki érti. A bíboros Kalkuttai Szent Teréz példáját említette, aki egy többségében nem keresztény vallású országban képes volt olyan hitelességgel gyakorolni az irgalmas szeretetet, hogy halálhírére egész India megrendüléssel fogadta, mert üzenetét mindenki megértette.

Az Egyház a Katolikus Karitás és számos más, a szegények, a rászoruló segítésevel foglalkozó intézménye révén éli meg a szolgáló szeretetet különböző formáit. Ez a szeretet nem ér véget az országhatároknál: nagy nemzetközi szükséghelyzetekben, természeti katasztrófák, háborús pusztítások idején is igyekszünk segíteni mindazoknak, akik a világon a leginkább rászorulnak erre.

A bíboros szólt arról is, hogy az eucharisztikus kongresszus idején szeretetvendégségre is sor kerül majd szeptember 4-én Budapesten, a II. János Pál pápa téren, és más magyar városokban is lesznek hasonló kezdeményezések. Ez az alkalom nem csupán az ételosztásról szól. Méltó módon szeretnénk leülni egymás mellé, hogy megélhessük: mindannyian ugyanazon asztalközösséghez tartozunk – magyarázta a főpásztor.

A keleti egyházak hangsúlyos jelenléte is az Eucharisztia lényegi eleme utal – mutatott rá a bíboros. A latin *communio* és a görög *koinonia* is a közösségben való részesedést jelenti. Az utolsó vacsora emlékezete és a belőle fakadó Eucharisztia tisztelete gyűjt bennünket egybe közösséget teremtő erővel – emlékeztetett Erdő Péter. Ha különbözőek is a kulturális hagyományok, Krisztus Egyházában közösségben vagyunk egymással – mondta.

A pandémia – amelynek nem tudjuk, mikor lesz valóban vége – és korunk számos más jelensége is megál-lásra, elgondolkodásra készíthet bennünket. Ferenc pápa szavaival élve ez most nem a változások kora, hanem a korszak változása – fogalmazott a főpásztor, és azt kívánta: ahogyan az 1938-as események, úgy a hamarosan kezdődő 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is erősítsen meg bennünket abban a bizalomban, hogy Jézus Krisztus ugyan-az tegnap ma és mindörökké.

A különleges időszaki tárlatokat a kurátorok, Hegedűs András egyháztörténész, a Primási Levéltár igazgatója, Szabó Irén néprajzkutató, valamint Zagya Richárd, a Katolikus Karitás országos igazgatóhelyettese mutatta be.

A kiállítások szeptember 19-ig tekinthetőek meg a Pesti Vigadóban (1051 Budapest, Vigadó tér 2.), naponta 10-től 19 óráig, külön-külön és közös jeggyl is.

Horogszegi-Lenhardt Erika
Fotó: Ambrus Marcsi

Az igazság szolgálatában Katolikus lett az egri egyetem

(Folytatás az 1. oldalról)

Hálaadó szentmisével ünnepeltek Egerben. A székes-egyházban összegyűlt az egyetemi család, a szenátus tagjai, az egyetemet alkotó öt kar és a hozzá tartozó intézmények vezetői, a hallgatói önkormányzat tagjai, az egyetem oktatói és munkatársai, Eger város tudományos, társadalmi és politikai életének képviselői.

Ternyák Csaba érsek köszöntőjében így fogalmazott: „Amikor Eszterházy Károly megalapította a Domus Universitatis, az Egyetemi Házat, még csak elképzeléseiben létezett a székesegyház és a püspöki palota. Öt évvel ezelőtt ünnepelhettük álma megvalósulását: az intézmény egyetemi rangot kapott.”

Szentbeszédében a főpásztor Szent II. János Páltól idézett, abból a beszédből, amelyet harminc évvel ezelőtt budapesti látogatásakor a tudomány és a művészet személyiségeivel találkozva mondott el. A lengyel pápa nyomán hangsúlyozta: a kultúrának szüksége van az igazi szabadságra, még a vallásos hittel szemben is. Két megismerési rend van, az ész és a hit útja. A filozófiai ész eljuthat Isten bizonyos fajta ismeretére, aki a világmindenség alapja, ám Isten életének misztériumába csak az isteni kinyilatkoztatás

vezet be bennünket, amely a hit tárgya.

„A megismerés, az igazság keresésének és megismertetésének őszinte vágya, valamint az ész, a ratio iránti tisztelet sarkallta Eszterházy püspököt az egyetemi gondolat elindításában, majd ötven évvel később Pyrker érsek ugyanannak az igazságnak a szolgálatában Isten megismerésére és imádására építette a főszékesegyházat – mint a fides, a hit bástyáját. Ily módon szakrális jellege van annak a két nagy épület között található térnek is, ahol a püspök szobra áll.

Ez az Eszterházy tér kapcsolja össze a hit és az ész templomát. Amikor e kettő között békeség, együttműködés és harmónia van, akkor virágzik fel a város és az ország. A harmónia eddig is megvolt, a felvirágzás pedig Isten segítségével folytatódik” – mutatott rá Ternyák Csaba.

A szentmise végén felolvasták Novák Istvánnak, a Jászberényi Nagyboldogasszony Kéttannyelvű Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium főigazgatójának és Kollégium főigazgatójának kanonokká és az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem rektorhelyettesévé való kinevezési dokumentumát.

A szentmisét a Domus Universitatis és az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem új névtáblájának megáldása követte. Szakadó esőben vonul-

tak át az ünnepségen részt vevők a székesegyházból az Eszterházy téren át az egyetem épülete elé.

Pajtókné Tari Ilona rektor köszöntőjében hangsúlyozta: egy 250 éves terv vált most valóra. „Az egyetem megérett arra, hogy a katolikus egyetemek nagy családjának tagjává váljon, és a keresztény értékrend figyelembevételével folytassa kutatási és oktatási működését. Szellemi megújulás elé nézünk. Olyan közeg kívánunk lenni, ahol lehetővé válik az ember személyes és szellemi kiteljesedése, s ezzel szolgálni tudja a várost, a régiót és Magyarországot.”

Ternyák Csaba érsek, az egyetem nagykancellárja örömeinek adott hangot, hogy 13. utódként valamit hozzá tudott tenni annak a nagy álomnak a megvalósulásához, hogy itt egy katolikus egyetem szolgálja az emberek művelődését, szellemi-kulturális fel-emelkedését.

„Augusztus 1-je eseménye visszaemlékezve része lesz annak a történelemnek, melynek építőkövei egymásra rakódtak. Eszterházy Károly, Pyrker János és Szmrecsányi Lajos kijelöltek egy irányt, s ma mi is mindent megteszünk, hogy ebben az irányban haladjunk.”

A megáldás szertartására kisütött a nap. „Szép eső volt

délelőtt. Ez számunkra Isten áldásának jele és szimbóluma – mondta a főpásztor. – Ha így esne az eső, akkor a felhőket kellene megáldanom, és mint szenteltvíz hullana alá a Líceumra az eső. Kérjük, hogy legyen áldás a házban, a benne dolgozókon, tanulókon, mindenkin, akik magukénak érzik ezt az intézményt, valamint a városon. Hiszen a város és régió számára ez az egyetem emblematikus hely. Erre büszkének kell lennünk, és fel kell nőnünk ehhez az elváráshoz, amely az egész magyar társadalom elvárása felénk. Érezzük, hogy nagy kihívás-

nak kell megfelelnünk. Nem féltünk, és nem vonakodunk a munkától. Isten legyen segítségünkre ebben!”

Az ünnepi nap szenátusi üléssel folytatódott. Este a résztvevők a Líceum udvarán díszünnepség keretében üdvözölték, hogy a 21. századi színvonalon működő egyetem visszatér az alapítóhoz. Az est a Tolcsvay László zenéjére és Tolcsvay Béla szövegkönyvére készült zenés rockoratórium, a *Magyar mise* bemutatójával ért véget.

A jelenleg öt karral – Bölcsészettudományi és Művé-

szeti Kar, Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar, Informatikai Kar, Pedagógiai Kar, Természettudományi Kar – és tíz képzési területtel, közel 7000 hallgatóval és 250 oktatóval rendelkező intézmény 2016-ban vált egyetemmé. A 2020/21-es tanévre felsőoktatási szakképzéseket, alap- és osztatlan képzéseket, mesterképzéseket és szakirányú továbbképzéseket hirdettek meg, illetve a bölcsészettudományok területén két doktori iskolát is működtetnek.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

A BIBLIA ÜZENETE

Életünk vendége

Jn 6,41–51

Míg a múlt vasárnapi evangéliumban nagy tömeg követte Jézust, addig a mai evangéliumban azt halljuk, hogy a zsidók zúgolódnak Jézus ellen, és megbotránkoznak a tanításán. Azért morgolódnak, mert a messiási hírben álló személy ismert számukra. Jézus megosztó személyiség lenne? A Messiás tényleg provokálna? Krisztus személye és tanítása valójában döntés elé állít minket ma is. Sokan követték Jézust a kenyérszaporításig, de kevesen a kereszthalálig.

Jézus a teljes odaadottság értelméről kezd tanítani: ő mennyből alászállott élő kenyér, amelyet nekünk ad, „teste a világ életéért” felajánlott kenyér, amely képes életet, örök életet ajándékozni nekünk. Ez a jézusi beszéd valóban kemény, provokáló, hiszen kihívás elé állít: ha komolyan veszem, akkor érdemes teljesen odaadnom magam ezért, ha nem, akkor viszont ellenállást, megbotránkozást szül, ami miatt sokan el is hagyták Jézust. Milyen jó lenne, ha minket is megmozgatna, és nem csupán valami felszínes máz vagy közöm-

bösség lenne bennünk, amikor ezt halljuk, illetve amikor magunkhoz vesszük Jézus testét! „Hol van olyan nagy nép, amelyhez istenei oly közel volnának, mint hozzánk az Úr, a mi Istenünk?” (MTörv 4,7) Isten Mózesnek adott szavai által lehajolt, és így közel került népéhez, majd még közelebb jött, belépett emberi közösségünkbe, az emberi természetet felvéve közénk testesült, és velünk maradt olyan módon, hogy önmagát az átváltoztatott kenyérben a kezünkbe és a szívünkbe helyezi.

Mindez nem csodálkozásra és álmodozásra hív, hanem annak a felismerésére, hogy Isten gondoskodik rólunk és számít ránk, valamint olyan közel van hozzánk, hogy áthatol a szívünk kemény falán, és vendége lesz az életünknek. Úgy van jelen, hogy már nem választja el tőlünk sem az idő, sem a tér. Bármikor, bárhol beléphet az életünkbe.

Jézus kafarnaumi beszédét hallgatva, az Eucharisztia első meghirdetésénél az emberek zúgolódtak és lázadoztak. Ez a zúgolódás azóta is végigvo-

nul az emberi történelmünkön, és elérhet minket is. Bennünket is megkísért ez a morgolódás. Sokszor egyáltalán nem akarjuk, hogy Isten ilyen közel legyen. Nem akarjuk, hogy ilyen kicsi, lehajló legyen. Mi nagynak és távolinak akarjuk őt, aki nem zavarja a köreinket.

Az égből alászállott, kenyérbe testesült Istenünk életünk vendége lesz. Azt mondja ma nekünk: „Én vagyok az égből alászállott élő kenyér.” Gazdag kijelentés ez, egyszerűen több mindent is üzen vele Istenünk: Élet vagyok. Táplálék vagyok, kenyér. Közel vagyok, alászállott kenyér vagyok. Az Atyától és az Atyával vagyok: égből alászállott vagyok, és ebből adódik még valami: örök vagyok. Törekény emberségünknek végtelen távlatokat adó, égi kenyérünk van. Táplálékot ad és egyszerre életet is. Hinni benne, elfogadni őt, eggyé válni vele, úgy élni, amiként ő élt ebben a világban: ez a Krisztus-követés, a tanítványság lényege. Ez kiemel minket ebből a világból, s e világ korlátjai, határai fölé helyez.

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LEKISÉG

A Szent Liturgiáról (32.)

A Méltó és igazságos kezdetű papi ima csendben hangzik el, miközben a nép a Szentháromság felé éneklő az ugyanilyen kezdetű éneket. Pedig jó lenne, ha a jelen lévő hívek is hallanák az üdvörténeti összefoglalást. Az imádságnak nemcsak a kezdete, hanem a vége is összhangban áll a nyugati szentmise szövegével. Ez is az angyalok dicsőítő énekébe torkollik, akikkel a „Győzelmi éneket énekelvén, kiáltván, hangoztatván és mondván” elhangzása után mi is kezdjük a *Sanctust*, vagyis a „Szent, szent, szent éneklését”.

Mi, emberek is halát adunk Istennek, noha neki „az arkangyalok ezrei, az angyalok miriádjai, a hatszárnyú, sokszemű, fennlebegő szárnyas kerubok és szeráfok szolgálnak”. Így társul imánk az ő szövegéhez, akik a „Szent, szent, szentet” éneklők. A szellemi lények imádságába kapcsolódhatunk be, akik tisztán tudják végezni az istendicsőítést. Két szempontból is felújíthatjuk itt a kerubének gondolatát. Egyrészt azért, hogy tudatosítsuk: jelen vannak az angyalok, akikkel együtt dicsőítjük Istent. Másrészt pedig azért, hogy igyekezzünk félretenni „minden földi gondot”, hogy a mi istendicsőítésünk is minél tisztább legyen. Erre a pap is felhívja a figyelmet, mert immár hangos szóval buzdít a „győzelmi ének” éneklésére. Közben pedig „a diszkoszon a csillaggal keresztet jelez”. S ez olyan jelzés, amely hallható is, hiszen négy irányban megkocogtatja a diszkoszt. Ime, bár a csengetést mellőzi a Liturgiában a görög Egyház, figyelemfelkeltő jelzés mégis elhangzik, mintha csongetés lenne.

Érdemes figyelni itt arra, hogy a szövegek teljes egységet alkotnak. Bár a pap csendben mondta az imát, később, onnantól kezdve, hogy „győzelmi éneket énekelvén”, már hangosan folytatta. Ez a hangos mondat önmagában nem is lenne érthető. A végén pedig kétóspont áll, ami szintén az egységre hívja fel a figyelmet: a *Sanctus* az, amit az angyalokkal együtt énekelhetünk. Ezt a liturgikus formát mind Keleten, mind Nyugaton a prófétai szövegből merítik: az Isten trónja körül lebegő szeráfok „harsány hangon mondogatták egy-

A szellemi lények imádságába kapcsolódhatunk be, akik tisztán tudják végezni az istendicsőítést

másnak: »Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet« (Iz 6,3). A Bizánci Egyház liturgiájába pedig így került át, kiegészítve a Mt 21,9 verssel: „Szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes az ég és a föld a te dicsőségeddel, hozsánna a magasságban! Áldott, ki az Úr nevében jó, hozsánna a magasságban.”

Thesszalonikai Szent Simeon 1425 körül ezt írja a püspök vezetésével végzett Liturgia magyarázatában: „A püspök a többi pappal együtt kiáltja a győzelmi éneket: »Szent, szent, szent«. Eppen így énekel a nép is, ami utalás a jövőbeli világunkban megvalósuló, az angyalokéhoz hasonló dicsőítésre és a velük való egyesülésre. Amikor aztán a püspök Isten művei közül a legnagyobbat himnusz módjára dicsőíti, tudniillik az Egy- szülött emberré válását, másrészt az üdvörténet legnagyobb művét, az értünk vállalt halálát, akkor kezdi el a misztériumokról való megemlékezést.”

Ezt az imát pedig a pap „szétterjesztett karal, csendesen mondja”. Majd csak az alapítási szavak lesznek hangosak.

Ivancsó István

AUGUSZTUS 8., ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP (Szent Domonkos áldozópap, László, Eszmeralda) – 1Kir 19,4–8 (Az angyali kenyér erő ad Illés prófétának, hogy eljussan az Isten hegyére.) – Ef 4,30–5,2 *Éljetek szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket!*) – Jn 6,41–51 (Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér.) – **Zsolozsma:** III. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 221 – EE 591, Ho 221 – EE 150, Ho 127 – EE 540, Ho 286 – EE 299. **AUGUSZTUS 9., HÉTFŐ** – A KERESZTRŐL NEVEZETT SZENT TERÉZ BENEDIKTA (EDITH STEIN) SZÚZ ÉS VÉRTANÚ, EURÓPA TÁRSVÉDŐSZENTJE (Emőd, Román) – Oz 2,16b 17b 21–22 – Mt 25,1–13. **AUGUSZTUS 10., KEDD** – SZENT LÓRINC DIAKÓNUS ÉS VÉRTANÚ ÜNNEPE (Csilla) – 2Kor 9,6–10 – Jn 12,24–26.

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése (108/1.)

Eljövendő bírának hiszünk! A Te Deum laudamus kezdetű himnusz 19. verse szoros kapcsolatban áll az előző vers kijelentésével: *Te az Isten jobbjá felől, az Atya dicsőségében székelő.*

Az örmény Egyház keresztségi hitvallásában olvassuk: „az isteni mennybemenetelében, az Atya jobbjára ülésében, a félelmetes eljöveteleiben” (DH 6). Igaz, a hitvallás latin nyelvű fordítása hozzáteszi: „a félelmetes és dicsőséges eljöveteleiben”.

Római Szent Hippolitosz kérdő formájú hitvallásában is hasonló szöveggel találkozunk: „és felment a mennyekbe, és az Atya jobbján ül, s el fog jönni ítélni élőket és holtakat?” (DH 10). A későbbi hitvallások közül sok éppen ehhez a formához igazodik, mint az Aetheslan király zsoltároskönyve, a *Codex Laudianus*, Szent Ambrus, Szent Ágoston, Arany-szavú Szent Péter, Tyrannus Rufinus, a *Firenzei missale és sacramentarium*, Remesianai Szent Nicetas, Toledói Szent Ildefonz hitvallásai, és a sort folytathatnánk (vö. DH 11–30; 41–45; 61; 64; 76; 123).

A HÉT SZENTJE

Szent Lőrinc

Augusztus 10.

A vértanú diakónus a leginkább tisztelt szentek közé tartozik. A szentmise római kánonjában is helyet kapott, és a régi római naptárban is kiemelt ünnep volt vértanúságának napja. Életről azonban szinte semmit sem tudunk, és haláláról is csak néhány megbízható történeti adat maradt ránk.

Ciprián karthagói püspök a nyolcvanadik levelében beszél Sixtus pápa és négy diakónusának vértanúságáról, de Lőrincet nem említi. A későbbi hagyomány a pápa földiakónusát látja benne, aki néhány nappal Sixtus pápa után csodálatos győzelmet aratott az üldözők felett. E későbbi hagyomány legnevesebb tanúja Szent Ambrus ezt írja: „Amikor Lőrinc látta, hogy a püspökét halálba viszik, sírni kezdett. Nem azért, mintha sajnálta vagy féltette volna, hanem mert ő nem kísérhette a vértanúságba. Ezért így szólt hozzá: »Atyám, hová mégy a fiad nélkül? Szent püspököm, hová sietsz a diakónusod nélkül? Az áldozatot soha nem mutattad be nélkülöm! Valami kivetnivalót találsz bennem? Méltatlannak tartasz arra, hogy magaddal vigyél? Vizsgálj csak meg, hogy mindig

hűségesen szolgáltalak! Szolgádra rábíztad Krisztus vérét, és most meg akarod tagadni tőle, hogy a te véredben is része legyen?» Sixtus pápa így válaszolt: »Nem, fiam, nem mellőzlek, és nem is hagylak magadra. Előtted keményebb küzdelem áll. Én, az öreg a könnyebb harc útját járom, reád azonban, aki fiatalabb vagy, dicsőbb győzelem vár a zsarnok felett. Hamarosan jössz majd utánam, hagyd abba a sírást! Három nap múlva követni fogsz.«

Szent Ambrus ezt nem maga találta ki, hanem az átvett hagyományt öntötte formába. Lőrinc pedig ebben a hagyományban a rómaiak által any-

nyira becsült férfias erények megtestesítője lett, aki az erőszakos haláltól sem riadt vissza.

Történetileg csak anynyi biztos, hogy Lőrinc diakónus kapcsolatban állt Sixtus pápával, és közvetlen utána vált vértanúvá.

A IV. század elejéig visszakövethető a hagyomány, hogy Rómában Lőrinc ünnepét augusztus 10-én ülték meg, és úgy tudták, hogy a Via Tiburtina mellett lett vértanú. Ott már Nagy Konstantin bazilikát építtetett a tiszteletére, és a templom hamarosan keresett zarándokhellyé vált. Lőrinc Spanyolországban állítólagos hispániai származása miatt valóságos nemzeti szent.

Legendája szerint, amikor Lőrinc diakónust letartóztatták, a bíró első kérdése az egyház kincseire vonatkozott. Azt hitte ugyanis, hogy az egyház mérhetetlenül gazdag, és azt gondolta, Lőrinc a kincstárnok. Lőrinc három napot kért, és az idő letelte után egy sereg koldussal, bénával és beteggel jelent meg a bíró előtt. „Ime, itt vannak az egyház kincsei!” – mondta. A bíró úgy vélte, gúnyolódik, ezért azonnal átadta a hóhérnak.

L. K.

AUGUSZTUS 14., SZOMBAT – Szent Maximilián Mária Kolbe áldozópap és vértanú emléknapja (Marcell) – Józs 24,14–29 – Mt 19,13–15.

AUGUSZTUS 15., VASÁRNAP – SZÚZ MÁRIA MENNYBEVÉTELE (NAGYBOLDOGASSZONY) – FŐÜNNEP (Évközi 20. vasárnap, Mária Asszunta, Tarziciusz) – Vigilia mise: 1Krn 15,3–4.15–16; 16,1–2 – 1Kor 15,54–57 – Lk 11,27–28 – Ünnepi mise: Jel 11,19a.12,1–6a.10 (Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, kinek öltözte a nap volt, lába alatt a hold.) – 1Kor 15,20–27c (Először Krisztus támad fel, majd azok, akik Krisztushoz tartoznak.) – Lk 1,39–56 (Nagy dolgokat művelt velem a Hatalmas Isten; felmagasztalta az alázasokat.) – **Énekrend:** Ho 167 – EE 646, Ho 174 – EE 229, Ho 134 – EE 643, Ho 284 – EE 234.

A hét liturgiája

B év

AUGUSZTUS 11., SZERDA – Szent Klára szűz emléknapja (Zsuzsanna, Tibor) – MTörv 34,1–12 – Mt 18,15–20. **AUGUSZTUS 12., CSÜTÖRTÖK** – Chantal Szent Johanna Franciska szerzetesnő emléknapja (Klára, Diána) – Józs 3,7–10a 11.13–17 – Mt 18,21–19,1. **AUGUSZTUS 13., PÉNTEK** – Boldog XI. Ince pápa emléknapja (Ipoly, Ibolya) – Józs 24,1–13 – Mt 19,3–12.

Esztergomban adták át a pázmányos diplomákat

Több mint 400 végzős az egyetem bölcsészkarán

Több mint négyszáz hallgató vehette át a diplomáját július 24-én a Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) Bölcsész- és Társadalomtudományi Karának diplomaátadó ünnepségén az esztergomi Szent Adalbert Rendezvényközpontban.

Az esztergomi bazilika szomszédságában található épület díszterme három turnusban fogadta a diplomázókat július 24-én.

Az ünnepségen jelen volt Kuminetz Géza, a PPKE rektora, Fodor György, a bölcsészkar dékánja, Nemesi Attila László oktatási, Hidas Zoltán tudományos és Major Balázs külügyi dékánhelyettes, valamint Hengán Kamilla, a hallgatói önkormányzat elnökségi tagja.

Kuminetz Géza a köszöntőjében arról beszélt, hogy az egyetemen megszerzett tudást mások boldogulására kell fordítani. „A tudás nem öncélú, hanem mindig az emberiség közkinccse. A tudósok is önzetlenül szolgáltak az emberiségért. Nem elég a szakmában fejlődni, hanem a társadalom javát kell szolgálni.” Mint mondta, emberléptékű és szolidáris társadalmat kell építeni, megőrizve a természetes intézményeket, például a családot.

„Legyenek ebben az értelemben értelmiségiek, olyan emberek, akik a köz javára tevékenykednek, és akik megszerzik ehhez a kellően tárgyilagos ismereteket” – fogalmazott az egyetem rektora. Hozzátette, a Katolikus Egyház társadalmi tanítása mindenki számára elfogadható, emberléptékű alternatíva kíván lenni minden jóakarátú ember számára.

Fodor György dékán az élet szellemi, érzelmi hegycsúcsairól beszélt. Mint mondta, az egyik ilyen a tudásunkat igazoló diploma megszerzése. Erre a szellemi gaszlatra érve

először is nézzünk felfelé, és gondolkodjunk el azon, mennyivel jutottunk közelebb a világ megismeréséhez. „De ne csak az égre nézzetek. Nézzenek lefelé is, és vegyék észre a sok nehézséget, testi és lelki nyomorúságot, amellyel embertársaink küzdenek. Mindenki-

hez küldetésünk van, Jézus sem volt személyválogató soha.”

Az eseményen Bali János reneszánsz furulyán és Pétery Dóra kelta hárfán játszott a el Guillaume de Machaut *De toutes fleurs* című művét.

A diplomákat a Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar dékánja nyújtotta át. A hozzátartozók előben követhették az átadást a kar YouTube-csatornáján keresztül, illetve az esztergomi képzési helyszínen, a Iohanneumban elhelyezett kivetítők előtt. A járványügyi szabályozások enyhülésével már nem kellett figyelembe venni a kötelező távolságtartást, viszont minden résztvevőnek maszkot kellett viselnie.

Az átadóünnepség után csoportfotó készült a frissdiplomásokról a bazilika előtt, a Nagybaldogasszony-szobornál, ahol már a hozzátartozók is köszönthették őket.

Forrás és fotó: PPKE BTK

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem felvételi eredményei

Komáromi László, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) általános rektorhelyettese tájékoztatását adjuk közre.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem a 2021. évi általános felvételi eljárás eredményeként a tavalyit meghaladó számú új hallgatóval kezdheti meg a szeptemberben induló tanévet.

A Hittudományi Kar (HTK) végleges felvételi eredményei még nem ismertek, mivel a hitéleti képzésekre az államilag szervezett központi felvételi eljáráshoz képest eltérő szabályok vonatkoznak, de az már most látszik, hogy a kar a katolikus teológus osztatlan szakra, a katolikus közösség-szervező és a katekéta-lekipásztori munkatárs alapszakra, a hittanár-nevelőtanár osztatlan, valamint rövid ciklusú képzésekre összességében a tavalyinál több hallgatót vesz fel.

Várhatóan a tavalyinál magasabb létszámmal indulhat el a katolikus hit- és erkölcs- oktató szakirányú továbbképzés és a doktori képzés is.

A Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar (BTK) a tavalyi 1254 hallgatóhoz képest idén 57 fővel többet, 1311 hallgatót vesz fel. Így elmondható, hogy a tavalyi, nagyságrendileg hasonló növekedés immár tendenciaszerű. A növekedés elsősorban az alapképzéseken jelentkezik, amelyből a nappali és levelező munkarendű képzések is kiveszik a részüket. A nappali képzésben a kommunikáció- és médiatudomány, a szociálpszichológia, valamint a bölcsész pszichológia mutatja a legjelentősebb létszámemelkedést. A levelező munkarendű képzések között ugyan csak a kommunikáció- és médiatudomány, továbbá a szociálpedagógia, a történelem és az anglisztika növekedése a leginkább szembevetendő. De van olyan képzés is, amely többbéves kihagyás után idén ismét el tud indulni: az ókori

nyelvek és kultúrák (klasszika-filológia) alapszak nappali tagozatán egy nagy múltú, klasszikus bölcsészszakon tanulhatnak a sikerrel felvételi-zók.

A felvételi ponthatár néhány kivételtől eltekintve a jogszabályi minimumot meghaladóan 300 pont fölött alakul. Több népszerű szakra csak a tavalyinál magasabb pontszámmal lehetett beke-rülni.

A Jog- és Államtudományi Karon (JÁK) 834 új hallgató kezdheti meg tanulmányait. Ez a szám 59-cel magasabb a tavalyi általános felvételi eljárásban felvett hallgatók létszámánál. A kar jellegadó szakjára, az osztatlan jogász mesterképzési szakra összesen 704 hallgató nyert felvételt. Közülük 298 fő nappali, 406 fő pedig levelező munkarendben kezdheti meg a tanulmányait. Az állami ösztöndíjas, nappali munkarendű, osztatlan jogász mesterképzésen igen magasra, 463-ra küszött fel a felvételi ponthatár, ami 5 ponttal magasabb a tavalyi bejutási küszöbnél. Az önköltséges nappalis jogászképzésre a felvételihez idén is legalább 370 pontot kellett elérni. Mindkét bejutási küszöb országosan a legmagasabbak között van.

Szépen szerepelt az igazságügyi igazgatási alapszak is. Erre a képzésre idén nyáron 130 jövőendő hallgató nyert felvételt, közülük 74-en a nappali, 56-an a levelező munkarendre. Az állami ösztöndíjas, nappali képzés felvételi ponthatára nem változott: a tavalyihoz hasonlóan legalább 350 pont volt szükséges a bejutáshoz. Az állami ösztöndíjas, levelező munkarendű képzésre 352 ponttól lehetett bekerülni.

Az Információs Technológiai és Bionikai Karra (ITK) jelentkezők száma idén is igen

magas volt, ami azt mutatja, hogy sokan szeretnék a PPKE ITK-n folytatni tanulmányait. Ennek köszönhetően, miként a korábbi években is, magas ponthatárok mellett, a tavalyihoz hasonló számú, 174 új hallgató kezdheti meg BSc vagy MSc szintű tanulmányait az ITK-n.

A mérnök informatikus BSc-képzés tekintetében több mint hatszoros volt a túljelentkezés. A kar népszerűségét mutatja, hogy az ITK felvételi ponthatára a második legmagasabb a képzést folytató 14 intézmény között. A szak magas, 408-as pontátlagot ért el. Ugyanez az érték a molekuláris bionika mérnöki BSc-szak tekintetében elérte a 438 pontot, amely a műszaki képzési területen különösen magas számnak tekinthető.

Készülve az esetleges újabb járványügyi korlátozásokra, a felvett hallgatók létszámának meghatározásakor fontos szempont volt a kisebb létszámú gyakorlati csoportok kialakítása a távolságtartásos oktatás megvalósíthatósága érdekében.

Örömmel tölt el bennünket, hogy idén szeptembertől – a hitéleti képzéseket nem számítva – a tavalyi gólyalétszámnál 112 fővel többet, összesen 2319 új hallgatót köszönthetünk a Pázmány Péter Katolikus Egyetem közösségében.

Jó érzés megtapasztalni, hogy évről évre ilyen sokan igennel válaszolnak az igazság keresésére szóló meghívásra, aminek egyetemi polgárként mindannyian címzettjei vagyunk.

Az igent még most sem késő kimondani: egyetemi közösségünkbe pótfelvételi eljárás eredményeként is be lehet kapcsolódni. A pótfelvételről és az elérhető képzésekről rövidesen a *Felvi.hu* oldalon és az egyes karok honlapjain lehet tájékozódni.

Forrás: PPKE

Manuel Nin athéni püspök is tanít majd a Szent Atanáz Főiskolán

Manuel Nin püspök, athéni görögkatolikus exarcha a 2021/2022-es tanévtől a nyíregyházi Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola posztgraduális képzésén fog oktatni.

„Amikor szóba kerül a latin és a görög patológia, olykor elfelejtődik az úgynevezett »keleti patológia«, mely azokat az ókeresztény iratokat öleli fel, amelyek szír, kopt, etióp, ormény és arab nyelven íródtak.

Ezek a teológiai alkotások a keresztény világ fontos és rendkívül sajátos hagyatékát képezik, mivel irodalmi gazdagságuk által egyedi módon fejezik ki a keresztény hittételeket. A keleti patológia tanulmányozása által teljesen sajátos, olyan gazdag szimbolikájú teológiai szövegekbe nyerhetünk bepillantást, melyek által Isten titkainak mélységes szépsége különleges módon kápráztatja el ezen iratok értelmezőit. A keleti patológia tanulmányozása egyrészt bőségesen terem lelkügyömlőcsöket, másrészt a keresztényellenes törekvések viharában lelkiismereti kötelességünk ápolni és továbbadni a szentatyák hagyatékát.

Ezért a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola posztgraduális képzését nemcsak a teológusoknak ajánlom, hanem mindazoknak, akik a kereszténység gyökereit kívánják felfedezni, élő hittel továbbadni és megőrizni. Örömmel veszek részt a főiskola megújult képzésében, és szeretettel várom a találkozás kölcsönösen gazdagító örömét” – osztotta meg

gondolatait a képzésről Manuel Nin püspök.

A főiskola posztgraduális képzéseire 2021. augusztus 11-éig lehet jelentkezni. A képzés menüpont alatt bővebb tájékoztatás olvasható, és a jelentkezési lap is letölthető.

*

A katalán származású Manel (Manuel) Nin i Güell OSB 1956-ban született Spanyolországban, Tarragona tartományban. A montserrati bencés apátságban kezdte meg jelöltidejét 1975-ben. Római tanulmányok után keleti keresztény liturgikát és patrisztikát oktatott a montserrati teológián. 1994-ben a Keleti Egyházak Kongregációjának munkatársa lett. 1996-ban döntött a papi hivatás mellett, 1998-ban szentelték pappá, majd 1999-ben Boutros Mouallem melkita érsek archimandritává nevezte ki. Ferenc pápa 2016-ban a Görögkatolikus Egyház apostoli exarchájává emelte.

Forrás: Hajdúdorogi Főegyházmegye Fotó (archív): Miskolci Egyházmegye

Szent Katalin idősgondozási programot indít a Győri Egyházmegyei Karitás

2021 nyarán, a koronavírus-járvány enyhülésével, gondos, megfontolt előkészítő háttérmunka után Szent Katalin idősgondozási programot indít a Győri Egyházmegyei Karitás, hogy hatékony segítséget és lelki támaszt nyújtson idős, beteg, elmagányosodott embertársaink részére, illetve hogy ösztönözze a helyi önkéntes csoportok által jelenleg is végzett idősgondozási tevékenységet.

A szervezet elkötelezettsége az idősek segítése iránt nem új keletű: hat évvel ezelőtt, 2015-ben részt vettek a Katolikus Karitás által meghirdetett Olajfa programban, mely az önkéntes időslátogatás szervezett formáit ismertette meg az érdeklődőkkel. A tapasztalatokat felhasználva, valamint támaszkodva egyik – idősgondozási képzést végzett – kollégájuk szaktudására, idén júniusban elindították a Szent Katalin idősgondozási programot.

Tevékenységük nem minősül professzionális ellátói vagy ápolói tevékenységnek, szolgálatuk a személyes időslátogatás keretein belül

marad, melyet apróbb ház körüli teendők elvégzése, kisebb takarítási munkák, egészségügyi séta, bevásárlás, gyógyszerkiváltás, valamint személyre szabott elbeszélgetés formájában valósítanak meg.

A Karitás hitvallása nyomán ez utóbbi a legfontosabb vállalásuk, hiszen a segítő és rászoruló közötti személyes bizalom minden szeretetszolgálat alapja. Példaképük ebben Sinenai Szent Katalin, aki csodákkal kísért élete során mindig a konfliktusok feloldására és az ellentétek kiengesztelésére törekedett – ezért választották őt a program patronusának.

Az idősgondozási program jelenleg Győr Megyei Jogú Város belterületére korlátozódik, melyet két kollégájuk mellett egyelőre három önkéntessel végeznek. Szeretettel várják azon önkéntesek jelentkezését, akik elhivatottságot éreznek idős embertársaink segítő szolgálatára. További információ és jelentkezés a *szocialis@gyorikaritasz.hu* e-mail-címen, illetve a +36-96/283-038 telefonszámon lehetséges.

Forrás: Győri Egyházmegyei Karitás

Léber Mihály aranymiséjét ünnepelték Keszthelyen

Léber Mihály nyugalmazott címzetes prépost, tiszteletbeli kanonok július 23-án ünnepelte pappá szentelésének 50. évfordulóját a keszthelyi Szent Család-templomban. Az ünnepi szentmise szónoka Pápai Lajos nyugalmazott győri megyéspüspök volt. A liturgián Keresztes Szilárd nyugalmazott hajdúdorogi megyéspüspök és a környék papsága koncelebrált.

Léber Mihályt Győrben szentelték pappá 1971. június 17-én. Papi jelmondata: „Krisztus követségében járunk!” (2Kor 5,20) 1989-től 2010-ig, nyugalomba vonulásáig volt plébános Keszthelyen.

Az aranymise hálaadás ötven év papságáért. A papi küldetés alapja az apostoli szolgálat. Az Úr Jézus mondta: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket!” – ezzel a gondolattal kezdte szentbeszédét Pápai Lajos. A nyugalmazott megyéspüspök az életén át tartó papi hivatásról, küldetésről és szolgálatról beszélt.

A pap feladata jó pástorként ott állni, ahová Krisztus állította a püspök által. Aranymisés pap testvérünk ezt tette, és most örömmel ad hálát. Volt ebben az ötven évben sok lelki öröm, Isten gondoskodásának megtapasztalása. De

pap testvérünk életében is jelen volt a szenvedés vállalása, a betegség kötöttsége – hangzott el a prédikációban.

Pápai Lajos hangsúlyozta: fontos, hogy az örömteli hit által meg tudjuk szólítani a fiatalokat, és képesek legyünk vonzóvá tenni számukra a papi küldetést. Hiszen ma is sokan gondolnak a papi hivatás-

ra, de félnek, és nem mernek elköteleződni.

Pap testvérünket a betegség akadályozza ugyan a lelkipásztori szolgálatában, de személyisége, jelenléte már sza-

vak nélkül is Krisztust hirdeti – mondta szentbeszéde végén a püspök.

A szentmise aranymisés áldással zárult, majd levetítették a Keszthelyi Televízió archív híryanagát a Szent Család-templom 1990-es felszenteléséről.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

A hátrányos helyzetű családokért Hodászon

Hátrányos helyzetű családok minden napját segíti a hodászi önkormányzat Komplex telep-programja, melynek július 29-én tartották a projektzáró rendezvényét. A település önkormányzata és a Szabolcsi Fiatalok a Vidékért Egyesület közös rendezvényén Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök is jelen volt.

Három éven át tartó komplex telepprogramot zártak le Hodászon július 29-én. Az Emberi Erőforrások Fejlesztési Operatív Program (EFOP) keretében megvalósuló projekt célja az volt, hogy kiemeljék a hodászi lakosokat a szegregált élethelyzetekből, így egyfelől kép-

zárókat tartottak, melyek a résztvevőknek a munka világában való elhelyezkedését segítik, másrészt építkeztek és felújítottak. Szociális bérlakásokat, valamint közösségi teret és a hátrányos helyzetű családok számára mosási, tisztálkodási lehetőségét kínáló épületeket alakítottak ki. A Csillagház a közösségi rendezvényeknek ad otthont, a Csillagponthon védőnői szolgálat működik majd, és itt tudják igénybe venni a rászoruló családok a mosakodási, mosási, ruhaszáritási vagy épp főzési lehetőségeket, s közben a higiénés szereket és a rezsiköltséget az önkormányzat fizeti.

zárókat tartottak, melyek a résztvevőknek a munka világában való elhelyezkedését segítik, másrészt építkeztek és felújítottak.

Szociális bérlakásokat, valamint közösségi teret és a hátrányos helyzetű családok számára mosási, tisztálkodási lehetőségét kínáló épületeket alakítottak ki. A Csillagház a közösségi rendezvényeknek ad otthont, a Csillagponthon védőnői szolgálat működik majd, és itt tudják igénybe venni a rászoruló családok a mosakodási, mosási, ruhaszáritási vagy épp főzési lehetőségeket, s közben a higiénés szereket és a rezsiköltséget az önkormányzat fizeti.

A projektzáró ünnepségen, a település önkormányzata és a Szabolcsi Fiatalok a Vidékért Egyesület közös rendezvényén jelen volt Sztojka Attila, az Társadalmi Esélyteremtési

Főigazgatóság főigazgatója; Seszták Oszkár, a megyei közgyűlés elnöke; Kovács Sándor, a térség országgyűlési képviselője; Likvácsik Zsolt, a település polgármestere, valamint Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök, aki az átadó ünnepségen megáldotta a felújított épületeket, a Csillagházat és Csillagpontot.

Köszöntő beszédében a főpásztor arról szólt, hogy mi a szerepe az Egyháznak a felzárkóztatásban. Ferenc pápának 2019. június 13-án, a szegények világnapjára megfogalmazott szavait idézte: „Minden szegény emberben, akivel találkoztok, azt keressétek, amire valójában szüksége van; ne álljatok meg csak az anyagi szükségleteik kielégítésénél, hanem fedezzétek fel a szívükbe rejtett jóságot, amihez az kell, hogy figyelemmel legyetek kultúrájukra és kifejezőmódjukra. Így valódi testvéri párbeszéd alakulhat ki.

A lényeges kérdések megoldásához nem sok beszédre, hanem csak egy szerető pillantásra és egy kinyújtott kézre van szükség. (...) Néha egészen kevés elegendő ahhoz, hogy visszaadjuk a reményt.”

A projektzáró eseményen a helyi fiatalok műsorát tekinthették meg a meghívottak.

Az ünnepség után Sztojka Attila, a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóság főigazgatója és Likvácsik Zsolt polgármester közös tevékenységre indult Hodászon Szocska A. Ábel püspök vezetésével. Ellátogattak a cigány egyházközösséghez, a templomba és a Hagymányok Házába, ahol a főigazgató képet kapott az egyházmegye cigánypásztorációs munkájáról, melyet követendő mintaként, példaértékű szolgálatként értékelt.

A Hodász külterületén működő Szent Miklós Ápoló-Gondozó Otthon megtekintésekor az egyházmegye szociális munkájába pillantott be Sztojka Attila főigazgató.

Forrás és fotó: Nyíregyházi Egyházmegye

A Szent Anna-székesegyház búcsúján Debrecenben

Búcsúünnepet tartottak július 26-án a debreceni Szent Anna-székesegyházban. A szentmisén Korzenszky Richárd OSB nyugalmazott tihanyi perjel mondott szentbeszédet.

Krakomperger Zoltán plébános köszöntötte az ünnepelő egyházközösséget, Korzenszky Richárd meghívott szónokot, Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspököt, Szegedi Kálmán debreceni plébánost, Varga Lóránt demecseri plébániai kormányzót és a jelen lévő pap testvéreket.

Mária édesanyjáról a Szentírás nem ad számunkra közvetlen képet, mégis különös ereje van annak az ősi hagyománynak, hogy Annáról és Joachimról, Szűz Mária szüleiről évről évre megemlékezik az Egyház – mutatott rá Korzenszky Richárd.

Jézus édesanyja, Mária, az erős asszony nem csupán a születés körüli próbatételeket állja ki József támogatásával, és nem csak az Egyiptomba való menekülés gyötrelmeit éli át, hanem ott áll a kereszt alatt, amikor Fiát kivégzik. Az ember magától nem képes arra, hogy szeretetet sugározzon, hogy megpróbáltatásokat tudjon elviselni. Mindenkinél szükség van a szülői szeretetre, amelyben megta-

A szónok rámutatott: Szent Anna ünnepén el kell gondolkodnunk azon, hogy milyen az emberképünk. Vajon van-e joga a társadalomnak ahhoz, hogy elvegye a szülő jogát és kötelességét a gyermekek nevelésében? Kemény kihívásokkal kell szembenéznünk, amikor furcsa érdekek miatt éppen demokratikus jogokra hivatkozva próbálják megfosztani az embert attól, ami biztonságot tudna adni az életének.

Szent a család, amely szeretetkapcsolat, egy férfi és egy nő holtig tartó életközössége. Arról se feledkezzünk meg, hogy minden gyermeknek joga van családban felnőni. Vannak megfontolandó kivételek, de semmiképpen sem tekinthetjük normának azt, ami rendkívüli.

A család több mint az apa, az anya és a gyermek kapcsolata. Egymásba fonódó nemzedékek tudnak csak olyan társadalmat felépíteni, amelyben valóban lehetséges az emberhez méltó élet.

A nagyszülők ugyanúgy hozzátartoznak a családhoz, mint a többi tagja, és nem mindegy, milyen mintát lát a felnövekvő gyermek, hogyan gondozzák a szülei a nagyszülőket. Az egymásért való felelősség, a szolidaritás, a bizalom legelső megtapasztalása a családban történik. Ha nem tekintjük szentnek a csalá-

pasztalja a bizalom légkörét. Enélkül lehetetlen az élet, lehetetlen igazán emberré nőni.

Szent Anna ünnepén a nemzedékekre kell gondolkodnunk, amelyek egymásból nőnek ki, erősítenek és mintát adnak, hogy emberibb lehessen az élet.

A történelem folyamán újra és újra átéljük, hogy a gonoszság erői meg akarják fosztani az embert az identitásától, el akarják szakítani a vallási közösségtől. Ez a világ, amelyben ma élünk, Ferenc pápa megfogalmazása szerint súlyos antropológiai deficitben szenved, vagyis nincs világos emberképünk.

Nekünk, akik kereszténynek valljuk magunkat, keményen meg kell harcolnunk azért, hogy hűségesen követni tudjuk a számunkra egyértelműen kirajzolt, a Szentírás által közvetített rendet, az isteni törvényeket – mondta a bencés szerzetes.

Az ember – keményen fogalmazva – nem haszonállat. Születésünk óta mindannyian vágyódnak a teljesség után. Hitünk szerint az Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtv. Annak az Istennek vagyunk a képmásai, aki teremtője ennek a világnak, és – miként a Szentírás világosan elénk tárja – aki a káoszról rendet teremtett. Ebbe a jól elrendezett világba belehelyezte az embert, és feladatot adott neki: hogy legyen gazdája, gondozója, művelője a földnek, és tartsa meg a teremtés jó rendjét.

Ehhez pedig hozzátartozik, hogy tudom, hol a helyem a világban, tudom, hogy felelős vagyok, számot kell adnom mindarról, amit tettem. Az ember hatalmat kapott a teremtés felett, hogy őrizz, művelje, gazdagítsa. Szabadságot kapott, és visszaért ezzel. Úgy gondolta, hogy független a Teremtőtől, nincs szüksége Istenre, mindenhatónak mondta magát.

dot, akkor ellehetetlenül a társadalom élete, és reménytelenné válik a jövő.

Az idősor Isten ajándéka, figyelmeztet bennünket a Pápai Életvédő Akadémia legújabb dokumentuma: „Nem fogjuk fel, hogyha elszigeteljük az idős embereket, és másokra bízuk őket anélkül, hogy a család megfelelő és szerető gondoskodását megkapnák, azzal maga a család lesz szegényebb. Ezen túlmenően a fiatalokat is megfosztjuk attól a szükséges kapcsolattól, ami gyökereikhez fűzi őket, és megadná azt a bölcsességet, amit az ifjúság magától nem érhet el.”

Nekünk, időseknek nagy a felelősségünk abban, hogy életünk hiteles igazodási pont lehessen a fiatal nemzedék számára – tette hozzá Korzenszky Richárd.

Ha nem képmutatóan élünk, akkor tiszteltre méltóvá válunk. A fiataloknál pedig bízunk kell, nem feledve el a saját fiatalkori gyengeségeinket és botlásainkat.

Jézus emberi életének megvolt az emberi háttere. Az öt világra szülő Mária, a róla és Máriáról gondoskodó József mögött is ott voltak az idősebbek, akik előttük jártak. Ott volt Mária mögött Anna és Joachim.

Nagy a felelőssége a családnak, az iskolának, a mindenkori közhatalomnak, a politikának. Felelősek vagyunk Isten országáért. Az igazságosság, a béke, az öröm országáról van szó, amelynek eljövételéért most is mindennap imádkozunk – hangzott el Korzenszky Richárd OSB nyugalmazott tihanyi perjel szentbeszédében.

A szentmise után a nagyszülők külön áldásban részesülhettek.

Forrás: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye
Szöveg és kép: Kovács Ágnes

Az igazságnak ereje van

Interjú Koronkai Zoltán jezsuita szerzetessel a nemi identitás körüli kérdésekről

Napjaink közéleti diskurzusában sokszor esik szó a homoszexualitásról, a biológiai nem megváltoztathatóságáról. Gyakran úgy tűnik, hogy a vitában nem egyenrangúak a felek. Míg az LGBT+-lobbi – legalábbis a nyugati világban – képes érvényesíteni az érdekeit, addig a hagyományos felfogást képviselők – mint például a Katolikus Egyház – véleményét meg sem akarják hallgatni. Ezt a kényes témát Koronkai Zoltán jezsuita szerzetessel jártuk körül.

– A Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK) említi a homoszexualitást. Milyen megfontolások rejlenek az Egyház tanításában?

– Az Egyház nem ítéli el azokat az embereket, akiknek ilyen hajlamaik vannak. A homoszexuális beállítottság önmagában nem morális kategória. Ez egy állapot, amely létezik, és amelynek eredete nagyrészt még föltáratlan. Semmiképpen nem szabad ezért elítélni vagy bántani valakit. A katekizmus szerint a keresztény embernek „tisztellel, együttérzéssel és gyöngédséggel” kell a homoszexuális hajlammal élő ember felé fordulnia. Ami viszont a cselekedeteket illeti, itt van egy egyértelmű morális értékelés. Ahogyan a *Katolikus Egyház Katekizmusa* a 2357-es pontban megfogalmazza, „a homoszexuális cselekedetek belső természetük szerint rendetlenek”. A KEK azt is leszögezi, hogy „nincs olyan eset, amikor jóváhagyhatók lennének”. Az Egyház soha nem fogadta el értékként az azonos nemű emberek közötti szexuális kapcsolatokat. Ebben van egy nagyon egyértelmű folytonosság. Hozzátenném, hogy erkölcsi szempontból az összes nagy világvallás hagyományos tanítása a Katolikus Egyházhoz hasonlóképpen ítéli meg a homoszexuális kapcsolatokat.

A hajlam tekintetében is van azért minősítés a katekizmusban. Az „objektíve rendetlen” (KEK 2358) megfogalmazást bizony rosszul eshet hallania egy homoszexuális embernek, de itt egy filozófiai-teológiai érvelésről és nem erkölcsi minősítésről, legkevésbé pedig emberek elmarasztalásáról van szó. Az Egyház azt hangsúlyozza, hogy létezik egyfajta rend a teremtésben, az Alkotónak volt egy szándéka, amit a *Teremtés könyve* is leír: az Úristen „férfinak és nőnek teremtette” az embert. Férfi és nő vonzódik egymáshoz, kiegészítik egymást, és a szerelmük életre szóló elköteleződéshez vezet, amely életet fakaszt, termékeny. A keresztény világkép ebből az ideából indul ki, jóllehet a valóság azért ennél összetettebb. Az „objektíve rendetlen” kifejezés ezt az eltérést fogalmazza meg. Az Egyház tehát különbséget tesz a hajlamok között is, nem tekinti őket egyformának, egyenértékűnek, ami komoly kihívás napjaink egyenlőségre törekvő kultúrájában.

– Ön szerint milyen szerepet játszanak a fiatalok behatásos abban, hogy valaki homoszexuális lesz?

– Ez valóban kulcskérdés. Éppen ezért nagy a tétje a most folytatott diskurzusnak. Mert

nem pusztán arról van szó, hogy felnőtt emberek miképpen élik a szexuális életüket. Ez érinti a felnövekvő nemzedékek formálódását is, hiszen gyerekekről és serdülőkről beszélünk, akiknek a nemi identitása éppen alakulóban van.

A kamaszkor általában különösen érzékeny életszakasz, sok változás, hullámmás, próbálgatás jellemzi olykor szelsőséges megnyilvánulásokkal, és ez a szexualitás terén is így van. A statisztikák azt mutatják, hogy a fiúknál a serdülőkori átmeneti homoszexuális vonzalom meglehetősen gyakori jelenség, ugyanakkor ezeknek a fiataloknak a nagy többsége huszonéves korára a heteroszexuális vonzalomnál állapodik meg. Napjainkban viszont sokan azt ajánlják a kamaszoknak, hogy vállalják fel, amit éppen éreznek; ha homoszexuális vonzalmat érezlelnék magukban, akkor fogadják el, éljék ki. Itt nagy a felnőtt társadalom felelőssége, hogy teret enged-e a rendeződésnek, vagy felerősít egy olyan állapotot, ami a legtöbb esetben átmeneti. Ha valaki ilyenkor még biztatást is kap arra, hogy élje ki az ilyen irányú hajlamát, és bevezetik a homoszexuális életmódba, akkor sokkal valószínűbb, hogy az rögzül. Hasonló problematika a nemváltás kérdése, ami még komolyabb és visszafordíthatatlan következményekkel jár a hormonális kezelések és a sebészeti beavatkozások miatt. Bizonyos országokban látványosan csökken a magukat heteroszexuálisnak tekintő fiatalok száma, és nő az LGBT+ valamelyik irányzatával azonosulók aránya. Nem nehéz felfedezni az összefüggést az ilyen jellegű kultúra és a változások között.

A szexuális vonzalom problematikája vagy a nemi identitás kérdései, válságai mögött gyakran egészen más kérdések is rejlenek, ezért nem elegendő felszínesen csupán a szexuális szabadságjogok és cselekvés szintjén tekinteni ezekre. Keresztényként arra is különösen érzékenynek kell lennünk, hogy még a számunkra teljesen elfogadhatatlan magatartást gyakorlókkal se legyünk ellenségesek, gyűlölködők vagy megvetőek. Minden ember szeretetre és elfogadásra vágyik, és ez az a közeg, ami gyógyít és éltet. Lelkipásztorként látom, mennyi küzdelem, szenvedés, vajúdás lehet ezeknek az embereknek az életében. A szeretet és az elfogadás iránti vágy rejlik sok olyan törekvés mögött is, amivel esetleg nem tudunk egyetérteni.

– Hogyan közelíthetünk a helyreállító terápiához? Ez a kérdés azért is érdekes, mert a helyreállítás kifejezés – amit már a KEK is említ – feltéte-

lezi, hogy a homoszexualitás olyasmí, ami nem normális, amit lehetőség szerint vissza kellene fordítani.

– Vannak olyan emberek, akik el tudják fogadni a homoszexuális orientációjukat, ám sokaknak ez gondot okoz, és „énidegen” módon élik meg. Ők változást szeretnének. Ebben segíthet a reintegratív terápia. Napjainkban azokat a szakembereket, akik ezzel foglalkoznak, a nyugati világban gyakran nemcsak elszigetelik és kirekesztik a tudományos közegből, de helyenként kifejezetten büntetik is a tevékenységüket. A múltban valóban léteztek olyan terápiás eljárások, melyeket ma már jogosan megengedhetetlennek tartunk. A meleget kényszerrel átnevelni próbáló eljárások emléke még mindig kísért, és meg kell értenünk, ha már az ilyen kérdésfeltevés is ellenérzéseket vált ki. De azért még nem volna szabad dogmatikus alapon elutasítani az olyan embereknek való segítségnyújtást, akik maguk akarják, hogy a szexuális orientációjuk változzon. Ma, amikor a „tudomány” nemváltó beavatkozásokat végez, lehetetlen volna bármi változást elérni a szexuális orientáció terén? Márpedig létezik ilyen változás, számos ember tanúsíthatja, hogy megtörtént az életében. Ezek a reintegratív terápiák a kapcsolati, kötődési mintákra és traumákra összpontosítanak. Lehetséges, hogy a homoerotikus vonzalom mögött egy korábbi lelki megrázkódtatás áll, amelynek a feldolgozása megváltoztatja a nemi vonzalom irányát is.

A szakemberek körében is vitatott, hogy mi okozza a saját biológiai nemtől való elidegenedést. Ha manapság valakiben felmerül, hogy esetleg más neműnek kellene lennie, akkor egyes nyugati országokban az orvosok, pszichológusok nagyon hamar hormo-

nális vagy sebészi beavatkozást javasolnak. A katolikus emberkép szerint viszont inkább a biológiai nemet kellene alapértelmezésnek tekinteni, és ennek elfogadásában támogatni az illetőt. Sok esetben előfordul – elsősorban fiatalok között –, hogy a biológiai nemhez kötődő identitás csak meginog. Ha ilyenkor rögtön hormonkezelésre vagy operációra kerül sor, az életre szóló károkat okozhat az emberben, és lehetetlenné válik, hogy saját gyermeke születhesse. A mélyen fekvő problémákat ez nem oldja meg. Véleményem szerint ez is egyike az okoknak, amelyek miatt a műtéten átesett transz emberek körében nagyon magas az öngyilkosságok száma.

– Sokszor beszélnek LGBT+ közösségről, holott, ha jobban utánanéznünk, a különféle szexuális irányultságok képviselői egymással is vitában állnak. Sokkal inkább az látszik, hogy egy pszeudo-identitásról van szó, melyet a hagyományos értékeket – család, nemzet, vallás – felmutató identitások ellen mozgósítani lehet. Milyen veszélyek rejlenek ebben?

– Én azt látom, hogy minden belső vita ellenére azért erős összetartás figyelhető meg az LGBT-körökön belül. Úgy tűnik számomra, hogy szinte vallásos meggyőződéssel képviselik az álláspontjukat, amelynek megvannak a maga dogmái. Ezeket nem szabad kétségbe vonni, illetve aki ezt teszi, azt a homofób jelzővel illetik. Persze számos olyan megfogalmazásuk van, amit mi, katolikusok is központi értéknek tartunk, ilyen az elfogadás, a szeretet, a tisztesség, a szabadság, és közös bennünk az is, hogy elutasítjuk az erőszakot, a megbélyegzést. Ugyanakkor mi tévedésnek tartjuk a család és a házasság fogalmának mester-

séges kiterjesztését, legfőképpen pedig az emberről alkotott képünk nagyon más: elutasítjuk, hogy az ember úgy formálhassa önmagát, ahogy neki tetszik.

– Milyen összefüggés van az LGBT-propaganda és a genderelmélet között? Az utóbbi Ferenc pápa ideológiai gyarmatosításnak nevezte.

– Az összefüggés nyilvánvaló, erre többen is felhívták már a figyelmet, például Gabriele Kubby a *Globális szexuális forradalom* című könyvében. Ennek lényege, hogy nem spontán folyamatokról van szó, hanem egy jól szervezett, a társadalom átalakítását a zászlajára tűző ideológia térnyeréséről. Ennek csak egy része a homoszexuális gyakorlat elterjesztése. E sajátos mozgalom szélsőségesebb képviselői szerint a vallás, a nemzet és a család struktúráinak felbomlasztása kifejezett cél, ez utóbbira is úgy tekintenek, mint az elnyomás egyik színterére. A pápa meglátása pontos, hiszen Nyugat-Európában az abortusz, az eutanázia éppúgy „alapjog” lett, mint a homoszexuális házasság, és a fejlett világ gyakran immár ezen „jogok” elfogadásához köti a szegényebb országoknak nyújtandó segítséget. Ezért használja Ferenc pápa ezt a kemény kifejezést, hiszen a fejlett világ amellel, hogy meglehetősen rafinált eszközökkel továbbra is kizsákmányolja a globális dél országait, az ideológiáját is exportálja, amely a demokratikus értékek mellett egyre jobban áthatott az életellenes eszmeiségtől is.

– Az is megfigyelhető, hogy napjainkban az LGBT-vel kapcsolatos problémakörhöz nem tudományos, szakmai alapon, hanem ideológiák mentén közelítenek. Van esély így egyáltalán valamilyen konszenzusra?

– Sajnos Nyugat-Európa és Észak-Amerika eljutott addig a pontig, hogy pusztán ideológiai és filozófiai elvek alapján megbélyegeznek olyan tudományos elméleteket és eljárásokat, amelyek nem egyeznek meg a mainstream felfogással. Ez azért is megdöbbentő, mert a Nyugat ethoszának fontos része a szólásszabadság és a tudományos kutatás szabadsága. Ez nem más, mint egyfajta kultúrharca. Az LGBT-lobbi és az őket támogató körök a társadalmi változások hosszabb távú következményeiről nem beszélnek. Sokszor csak az egyén emberi jogairól esik szó, holott itt sokkal több forog kockán. Valóban azt szeretnénk, hogy az emberről és a társadalomról alkotott alapvető elképzeléseink ilyen nagy mértékben megváltozzanak? Véleményem szerint a magyarországi törvényhozás jogosan igyekszik behúzni a féket, még ha nyilvánvalóan erős hatalomtechnikai játszmák húzódnak is a háttérben.

Ezzel az irányzattal azért nehéz konszenzusra jutni, mert – mint a marxizmus ateizmusa esetében is látható volt – az álláspontok gyökeresen eltérnek egymástól, más világ- és emberkép van mögöttük. Az emberek közötti párbeszéd viszont nemcsak lehetséges, de kívánatos is. Fontos, hogy az ideológiai elmentések dacára ne ellenséget lássunk egymásban. Szerintem az igazságnak ereje van, nekünk pedig ki kell állnunk az igazság mellett, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy az elkövetkező évek inkább arról szólnak majd, hogy minden lehetséges eszközzel elnyomják a józan hangokat. Bízom abban, hogy előbb-utóbb elérkezik a normalitás reneszánsza is, mert tévedésekre tartósnak nem lehet társadalmat építeni.

Baranyai Béla
Fotó: Fábíán Attila

A gyermekeim mellett vagyok kísérőként

Szalai Gábor iskolaigazgató: a bizonytalanokat is hagyni kell, hogy a maguk útját járják

Kevesen mondhatják el magukról, hogy a gyermekeiknek nemcsak szülei, hanem igazgatói is. Hét évvel ezelőtt ez az érdekes helyzet állt elő a budapesti Szent Angéla Ferences Általános Iskola és Gimnáziumban. Az azóta megélt tapasztalatok sokat csiszoltak az érintettek karakterén, és megtanították őket a szerepváltások fontosságára. Szalai Gábor négy gyermekéből immár három az általa vezetett iskola diákja.

– Mi az, ami először az eszébe jut, ha arról kérdezik, hogy mit jelent apának lenni?

– Az apaság koprodukciós vállalkozás. A szüleim, ha mindenben nem is értettek egyet, de nevelési kérdésekben soha nem hiteltelenítették egymást. Mindig egy platform voltak, erősítették egymást. Az apaság az anyával való együttműködéssel kezdődik.

A másik, amit igazán fontosnak tartok, a kísérés. Az iskola stratégiai fejlesztése során találkoztam ezzel a fogalommal, és elgondolkodtam azon, mit jelent ez a személyes életemben. Semmiképpen sem azt, hogy megyek előre, viszem a zászlót, a gyermekeim pedig futnak utánam, de nem is azt, hogy lökdösöm őket magam előtt. Hanem azt, hogy a feleségemmel együtt próbálunk mellettük járni, segíteni őket, fogni a kezüket.

– Ön szerint ez a gyermek bármely életkorában megvalósítható?

– Az első gyermekem születése előtt volt egy képem az apaságról. Olyasmit mondtam a feleségemnek, Gyöngyinek, hogy amíg a gyerek nem beszél és nem jár, addig ő foglalkozik velem, aztán pedig én. Ez persze nagy butaság volt, hiszen közös erőfeszítéseket tenni és a gyermekeink mellett állni: ez nem lehet korfüggő.

– Iskolaigazgatóként sokféle családmoddell megismerhetett. Az édesapáknál leginkább milyen hozzáállást lát érvényesülni?

– A lökdösést veszélyesnek tartom: sokan a saját álmaikat akarják megvalósítani a gyermekeiken keresztül, és ezzel olyasmit kényszerítenek rájuk, ami ellentétben áll a személyiségükkel. Nem szabad erőltetni azt az utat sem, amit a család akár nemzedékek alatt kitaposott. A gyerekek nagyon különbözőek abban is, hogy mennyire céltudatosak az életükben. A bizonytalanabbakat is hagyni kell, hogy a maguk útját járják, bár nehéz kívánni, mire rátalálnak. Az én két nagyfiam is különbözik egymástól ezen a téren.

– Az édesapja is kísérni igyekezett a gyerekeit, ahogyan Ön teszi?

– Igen. Még most is, hogy már nagyapa, mindig érzem, hogy ott áll mellettem, mellettünk. Áldozatkész, sokat segít, részt vesz az életünkben. Ma például, amikor a lakóhelyünkön, Angyalföldön bombát hástalanítottak, és ezért átmenetileg ki kellett költöznünk a lakásból, természetes volt, hogy a szüleimhez vihetjük a

gyerekeket. Az első kérdésük az volt, hogy mit kérünk reggelire. A szüleim biztos pontot jelentenek az életünkben.

– Kisgyermekkorából milyen történet idéződik fel hirtelen, amelyben érezte ezt a gondoskodást?

– Amikor a húgaimmal még kicsik voltunk, Dunakeszin laktunk, a szüleink Budapesten dolgoztak. Reggelente vagy bementünk korán az édesanyámmal az iskolába, ahol mi voltunk az elsők, vagy apukám vitt be bennünket, miután hazaért az éjszakai műszakból, és csak utána feküdt le aludni. Most, felnőttként tudom igazán átérezni, hogy nem lehetett könnyű ilyen áldozatot hozni. Az is eszembe jut, hogy amikor már Angyalföldön laktunk, és egyszer a nagy hóesés miatt járhatatlanok voltak az utak, hiba laktam öt percre az iskolától, mégsem tudtam bemenni. Apukám ekkor felemelt, és engem, az iskolás fiút a karjaiban vitt be. Ezek szerintem sokkal többet mondanak a szavaknál.

Szent Józsefnek nem ismerjük a szavait, de tudjuk, hogy mit tett. Ha kellett, ott volt, vitte a feleségét a népszámlálás helyére, menekítette a családját Egyiptomba. A szavai helyett a tettei beszéltek. Az amerikai filmekben sokszor látjuk, hogy a szülők azt mondják a gyerekeiknek: szeretünk, büszkék vagyunk rád. Nem emlékszem, hogy a szüleim mondtak volna ilyesmit. Zavarban is éreztem volna magam ezektől a mondatoktól, hiszen annyira egyértelmű volt, hogy szeretnek bennünket, és hogy büszkék ránk. Nem volt szükség arra, hogy ezt más módon is bizonygassák. A nagylelkűségüket, az áldozatkészségüket és a nagyfokú bizalmat mindig tapasztaltuk.

– Szent Józsefet említette. Mit jelent Önnek?

– Az evangéliumokból csak kevéssé ismerjük őt, de ha elgondolkodom róla, azt látom, hogy a nehéz helyzetekbe is természetesen állt bele. Az édesapámnál is sokszor tapasztaltam ezt: a lehető legtermészetesebben adta azt a biztos háttérrel, ami a gyermekei fejlődéséhez kellett. Ebben is követni akarom. Mária és József mind a ketten ugyanaból a forrásból kaptak útmutatást, emiatt nem volt köztük különbség a szülőség felfogásában. Nekem is fontos, hogy a nevelési kérdésekben egy állásponton legyek a feleségemmel. Ha ez mégsem sikerül, akkor kellő önmérséklettel várjuk ki azt a pillanatot, amikor megbeszélhetjük a különbségek okát. Fontos számunkra, hogy ne a gyerekek előtt vitatkozzunk.

– Térjünk vissza a családi légkörre! Miben tapasztalta, hogy a szülei bíznak Önben?

– Tizenévesen már önállóan hozhattam meg bizonyos döntéseket. Például én választhattam középiskolát. Az akkori szempontjaim persze nagyon megmosolyogni valók. Újpesten megnéztem a Könyves Kálmán Gimnáziumot, mert közel volt. Kiadtak akkortájt egy nagy kék könyvet a középiskolákról, ebben csak az a és b betűig jutottam el. Az Apáczai és a Berzsenyi jött szóba, de mivel az Apáczai ódon épület volt, és én addig panelházas környezetben éltem, inkább azt választottam. Így kerültem az ELTE gyakorlógimnáziumába. Később, a középiskola végén édesanyám szeretete volna, ha jogi egyetemre jelentkezem, de ezt csak harmadik helyre írtam be. Végül történelem-magyar szakos tanár lettem. A szüleim elfogadták a választásaimat, és minden támogatást megadtak ahhoz, hogy sikeres lehessenek a döntéseimben.

– Nemcsak tanár, de iskolaigazgató is lett.

– Érdekes, hogy eredetileg óvóbácsi szerettem volna lenni, de a szüleim ezt nem találták elég ambiciózus tervnek. Végül kompromisszumot kötöttünk: sem jogász nem lettem, sem óvodapedagógus, hanem középiskolai tanár. A fiatalokhoz való kapcsolódásom kialakításában nagy szerepet játszott a volt plébánosunk, Vigyázó Miklós atya is, aki szinte a harmadik nagyapám volt. Ugyanaz a tevékeny szeretet jellemezte, mint a szüleimet. Sokszor osztottam olyan feladatokat, amelyek gyerekekhez kapcsolódtak: ministránsztabort vezettem, de korábban cserkészkedtem is. Ezek a tapasztalatok sokat adtak hozzá a tanári pályámhoz, megszerettették velem ezt a korosztályt, és az apaságról kialakított képemre is hatással voltak.

– A felmenőitől milyen mintákat látott a munka terén?

– Nagyon változatosat. Apai ágon a nagyapám darutervező mérnök volt, a Magyar Hajó- és Darugyárban dolgozott. Édesapám a nyugdíjba vonulásáig szakmunkás volt, darukat szerelt, hídsterkeket készített és különböző részegységeket hő- és atomerómúbe. Édesanyám pénzügyi területen helyezkedett el. Anyai ágon horvát származásúak vagyunk, a nagyapám térszerben dolgozott, majd bögrecsárdát nyitott, de állatorvos híján gyakran őt hívták, ha a faluban megbetegedett egy haszonállat.

– Két húga van. A családban Ön a trónörökös, az értékek áthagyományozója, aki továbbviszi a nevet. Nem nyomasztotta ez?

– Az unokatestvérek közül is én vagyok a legidősebb, de talán éppen ezért kaptam na-

gyobb szabadságot. Nem éreztem, és ma sem érzem, hogy bármiféle nyomás lenne rajtam. Inkább az iskolában látom, hogy egyes szülők szeretnék, ha a gyermekük továbbvinné a családi foglalkozást. Nálunk nem voltak ilyen többgenerációs hagyományok, így nem is volt mihez igazodnom. Ugyanakkor ez nem jelentette azt, hogy légüres tér vett volna körül. Bár édesapám sokszor heti hatvan órában dolgozott, olykor külföldön is, mégis éreztük a folyamatos jelenlétét. Nagyapáék még inkább jelen van az életünkben: nincs olyan hét, hogy ne találkoznánk. Talán tudatos volt, hogy egyik testvér sem költözött messzire a szülőktől, akár át is tudunk sétálni hozzájuk. A családi kapcsolatokat így könnyen életben tudjuk tartani. A szüleim nagyon fiatalok, a hatvanas éveiket élik. A játszóterén édesapám együtt focizik a fiaimmal, és minden évben van közös nyaralásunk a szüleimmel. Gyakran felhívják, hogy töltsük náluk a vasárnapot. Nagyban megkönnyítették azt is, hogy a feleségem ápolhassa a beteg édesanyját.

– És közben négy gyermekük született.

– 2005-ben házasodtunk össze, akkor már mindketőnknek volt munkája. Gyöngyi hegedűtanár, de zenekarokban is játszott. Angyalföldön, egy kis lakásban kezdtük a közös életünket, és szeretnénk volna hamar megtölteni gyermekszívajjal az otthonunkat. 2007-ben született az első gyermekünk, 2017-ben a legkisebb, Márton, méghozzá az érettségi bizonyítványok kiosztása előtti éjszakán. Semmit nem aludtam aznap, így nagyon kellett koncentrálnom, hogy minden aláírás a helyére kerüljön.

– A családi élete és a tanársága szorosan összekapcsolódik, hiszen a gyerekei abba az iskolába járnak, ahol Ön az igazgató. Ez nem okozott feszültséget?

– Eddig nem. Első gyerekünket még az elődóm, Bécs Róbert testvér vette fel. Éppen akkor lettem igazgató, amikor a legnagyobb fiam

kezdté az iskolát, hét éve. Az első tanévben minden gyerekenek furcsa volt ez a helyzet, de inkább aranyos történeteink vannak erről, az újdonság varázsa pedig azóta megkopott. Szét kell választanom magamban az apaszerepet és az igazgatói szerepet. A gyerekeim egyébként ritkán beszélnek a tanáraikról vagy az osztálytársaikról, próbálok ezt apaként fogadni. Mivel történész vagyok, a hallottakat persze igyekszem „forráskritikával” kezelni. Ezek a történetek ugyanakkor segítik az igazgatói látásmódom árnyalását is. Az iskolánkban szinte hagyománnyá vált, hogy a tanárok gyerekei közül sokan ide járnak, valószínűleg azért, mert több hasznát látják ennek, mint kárát. Az én helyzetem sem áll messze az övéktől.

– A gyerekei az iskolában maradnak a gimnáziumi tagozaton is?

– A legnagyobb fiamban felmerült, hogy hatosztályos gimnáziumba jelentkezik, de aztán mégsem akart elmenni. Most viszont megkeresett, hogy nyáron beszéljessünk az iskolaválasztásáról. Ez azt jelenti, hogy számít a tanácsaimra, a tapasztalataimra. Igyekszem megadni neki a döntés szabadságát, ugyanakkor racionális magyarázatokkal és a megfelelő kérdésekkel segíteni a választását.

– Ebben az esetben az apaszerepet talán segíti az igazgatói szerep. Van olyan, amikor ez fordítva igaz?

– Nem hiszem, hogy ez meghatározó lenne. A tanári pályán belül az osztályfőnökség áll a legközelebb a szülői szerephez. Ha már nem leszek igazgató, legszívesebben osztályfőnök lennék, mert akkor mélyebb emberi kötődés alakulhat ki a diákokkal.

– A mély emberi kötődésekben hat a legerősebben a példa. A gyerekeiben látja a mintakövetést?

– Tudatosítanunk kell magunkban, hogy bármennyire szeretnénk, a gyerekeink nem biztos, hogy követni fogja a példánkat. Máskor pedig átél-

hetjük, hogy valamiben még túl is szárnyal bennünket. Én például szeretek túrázni. Az iskolában elterveztük, hogy négy év alatt teljesítjük a Kék-túrát, amelyre a két nagyfiam is örömmel jött el. Sőt, még a Kanadában élő unokatestvéreiket is rávették a csatlakozásra. Az egyik fiamnak hegymászó ambíciói is vannak. Ugyanakkor szerettem volna, ha a gyerekeim hozzam hasonlóan Honvéd-szokolók lesznek, de egy idő után rájöttem, hogy inkább a hot dog és a kóla miatt járnak a meccsekre. Legfőképp a lányommal tudunk leülni a tévé elé megnézni egy-egy mérkőzést. Egyes dolgok tovább élnek a gyerekeinkben, mások pedig a legkisebb hatással sincsenek rájuk, és ez a belső értékek terén is biztosan így van.

– Ön mit vett át az édesapjától?

– A legfőbb tulajdonsága, ami jellemzi őt, a nagy lelki nyugalom: a legnehezebb helyzetekben is nyugodt tud maradni, és ez rám is igaz. Közös vonásunk az is, hogy mindketten nehezen beszélünk az érzéseinkről, a fájdalomainkról, az örömeinkről, nehezen tudunk lelkesedni, mindketten introvertált emberek vagyunk.

– Édesapja és Ön között huszonöt év a korkülönbség. Hogyan éli meg ezt a generációs közelséget?

– A környezetemben gyakran találkozom azzal, hogy idősek a szülők. Nekem viszont még a nagymamám is él, és nagyon aktív: nyolcvanöt évesen kimegy a piacra, fűvet nyír, éli az életét. Nagyon örülök, hogy édesapám velünk van, és részt vesz a családi életünkben. Esterházy Péter írja az egyik művében, hogy amikor meghalt az édesapja, akkor jött rá: közte és a halál között már semmi sincs. Az én esetemben ennek a fordítottja érezhető: van édesapám, aki él és virul, ott van mellettünk a mindennapokban, és ez egyfajta egzisztenciális biztonságérzetet is nyújt.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

A megtérés és a bűnbánat útján a nagyobb jó felé

Születésnap beszélgetés a 70 éves Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetessel

(Folytatás az 1. oldalról)

– A hetvenes években ifjú lelkipásztorként több plébánián is szolgált. Ez már a kádári diktatúra úgynevezett puha időszaka volt. Hogyan mutatkozott meg ez az egyházpolitikában?

– Azokban az években szabadultak a börtönökből az utolsó elhurcolt papok, regnumiak és mások. Az ország vezetése ekkor már eléggé biztonságban érezte magát ahhoz, hogy ne kelljen drasztikusan fellépnie az egyházak ellen. Az egyházüldözés primitív formái finomodtak, de ez persze nem jelentette azt, hogy ne akarták volna eltántorítani az embereket a vallástól, a hittől, csak jobbára más eszközöket használtak, mint korábban. Azért továbbra is történtek nagyon kemény dolgok. Az egyik rendtársam, Illés Albert, akit idén tavasszal a Magyar Érdemrend lovagkeresztjével tüntettek ki, elmesélte, milyen szörnyűséges tortúráknak vetették alá. Ezek egész életére megrongálták őt. Több plébánián szolgáltam, békepapokkal együtt. Hogy erővel leállítottak volna, azt nem tapasztaltam. Inkább mindent elkövettek, hogy ne tudjanak arról, mit teszek a hivatalosan engedélyezett szolgálaton kívül. Olyan ember nehezítette néha a munkámat, aki valóban hű volt az Egyházhoz, az életét is odaadta volna Jézusért. Csak hát nem tetszett neki, hogy a vidéki kis faluban bemegyek a kocsmába, és megszólítom az embereket, akik sosem jönnek templomba, elkerülik a plébániát. Egy másik, szintén nagyon jó atya meg azt tette szóvá, hogy esténként meglátogatom a családokat. Azt mondta, az este a sötétség órája, a jó papnak ilyenkor a plébánián van a legjobb helye.

– Papi jelmondata: „Más juhaim is vannak, melyek nem ebből az akolból valók. Azokat is vezetnem kell” (Jn 10,16). Beszélne erről kicsit részletesebben?

– Miután megtértem, nagy rokonszenvvel fordultam azokhoz, akik hasonló gondokkal küszködtek, mint korábban én. Úgy éreztem, küldetésem van feléjük. Szemináriumi éveimben megtapasztaltam, hogy a hagyományos lelkipásztorkodás és vallásosság sok ember számára akadály a teljesebben megismerje az evangéliumot. Egészen anarchikus gondolataim is voltak, például, hogy le kellene bontani a templomokat. Láttam, hogy az emberek másképpen gondolkodnak, más élmények érik őket, az Egyház már idegen világ számukra. Szoktuk mondogatni, hogy a vallásos nyelvezetet az emberek többsége nem érti. Ez nemcsak a szavakra vonatkozik, a beszédstílusra, a gesztusokra, hanem a szimbólumokra, a kommunikáció minden formájára. Isten Jézusban megtestesült, és egészen közel engedte magához az embert. Állandó kihívás minden hívő számára, hogy a nehezebb utat válassza, és a vallás világán kívül élő emberekben találja meg az evangélium alapjait, azokat a gyökereket, amelyek beoltódhatnak az evangéliummal, és gyönyörű termést hozhatnak. Ennek szellemében vezettem fiatal papként a Kassai téren – ötödik kápláni helyemen – egy világnézettől független fórumot, ahol

nem vallási, hanem természetes emberi alapon elmélgedtünk. Evangélikus nagymamám miatt is kezdettől fontosnak tartottam az ökumenét, hogy a különféle Jézus-követő felekezetek között legyen kapcsolat, keressük egymást, tanuljunk egymástól. Ezért nem hivatalos lelki napokat tartottunk katolikus és protestáns templomokban, felváltva. Elő-

ezt is terjesztették. Ami számomra, az számukra is fontos volt. Megjegyzem, az ötvenes évek végétől, még gyerekként, találkoztam magyar jezsuitákkal, és ezek az alkalmak szép emlékként maradtak meg bennem. Amikor 1978-ban először látogatott el Magyarországra jezsuita generális, Pedro Arrupe, én káplán voltam Angyalföldön. Ennek az esemény-

ban. Egy olyan kultúrában, olyan emberek között, ahol kicsit beteges érzékenység tapasztalható, az ember óvatosabb lehet, de ez nem jelenti azt, hogy ne tegyen tanúságot arról, ami számára a gyógyulás, az erőforrás.

– 2014-től igazgatója a Párbeszéd Házának, amely a mai katolicizmus

„

Ha a hitemet nem úgy hirdetem, hogy a másik megszégyenítve érzi magát miatt, ha figyelembe veszem a normális érzékenységet, akkor általában nem bántódnak meg az emberek, és még kíváncsiak is lesznek az üzenetre

nek is lehetett némi köze ahhoz, hogy jelentkeztem a rendbe.

– A jezsuitákra kezdettől fogva jellemző a misszió, az evangélium hirdetése az egész világon, ahogyan azt Jézus a mennybemenetele előtt meghagyta tanítványainak. Menyire érvényesülhet ez a mai, talán minden korábbinál jobban relativizált világban?

– Ha a hitemet nem úgy hirdetem, hogy a másik megszégyenítve érzi magát miatt, ha figyelembe veszem a normális érzékenységet, akkor általában nem bántódnak meg az emberek, és még kíváncsiak is lesznek az üzenetre. Akkor érhet leginkább célba a tanúságtétele, ha a „mid van, amit nem kaptál” és a „minden kegyelem” jegyében beszélek arról, hogy én így és így látom az életet, számomra a világ így kerek, engem ez motivál, ebből tudok erőt meríteni a jóra, a szépre, és nekem a forrás az a láthatatlan valaki, akinek a jelenlétét minduntalan megtapasztalom a mindennapjaim-

kulturális centrumává nőtte ki magát. Mi a koncepciója?

– Valamennyi rendezvény a katolikus, keresztény értékrendet igyekszik közelebb vinni az emberekhez. Egyrészt azokhoz a katolikusokhoz, akik csak felszínesen ismerik a hitüket, másrészt azokhoz is, akik tévesen gondolkodnak a katolikus hitről, vagy egyáltalán sehogy. A Katolikus Egyházban minden intézmény erre törekszik. A Párbeszéd Háza attól lehet sajátos, ha ehhez hozzáteszi a jezsuita érzékenységet és küldetést, valamint a preferenciáinkat. Célunk, hogy a ház minden rendezvényével kiemelten segítse elő az Isten és az ember közötti személyes találkozást. Ezért, ha például fiatal zenészek koncertsorozatát tervezzük, nem elég, ha a zene kiváló. Azt is lényegesnek tartjuk, hogy mind a zenészeknek, mind a résztvevőknek feltárjuk az adott zene transzcendens dimenzióit. Például úgy, hogy szakember beszél arról, hogyan jelenik meg a transzcendens az adott zeneműben: elutasítva, elfogadva, inspirálólag. Preferenciáink közé tartozik az is, hogy nyissunk a fiatalok felé, akik gyakran magukra vannak hagyva. A hagyományos, megtartó alapokat adó, értékeket közvetítő közösségek, így a család is, mára nagyon rossz állapotba került. Igyekezzünk továbbá odafigyelni a periférián lévőkre, legyenek bár egyének, közösségek, kisebbségek, esetleg kultúrák. Mindemellett nagyon fontos számunkra közös otthonunk, a teremtett világ védelme, hiszen a Teremtő arra hívott meg minden embert, hogy társteremtő legyen ebben a világban, ami még nincs készen. Bármilyen rendezvényt tartunk is, arra törekszünk, hogy ezek a szempontok lehetőleg jelen legyenek benne. Nem tanítás formájában kínáljuk mindezt, sokkal inkább egy meglátott, megtapasztalt érték hiteles felmutatásával a személyes kapcsolat-

ban, a párbeszédben. Van véleményem, de kíváncsi vagyok a tiédre is, arra, hogy tudjuk-e gazdagítani egymást. Ennek jegyében tartottunk konferenciát például Szent Ignác és Kálvin, Luther és a Katolikus Egyház kapcsolatáról, az Eucharisztia mentén. Mindenkinek vannak értékei, amelyek által kölcsönösen gazdagodhatunk. A világban mindenki Isten egy sajátos arcvonását jeleníti meg, amely senki másban nincs meg. Az isteni vonások felismerése a világban a mennyország újabb és újabb, vég nélküli felfedezése. A mennyország ebben az értelemben is elkezdődhet már itt, a földi életben.

– Nemcsak pap és jezsuita, hanem költő is; a közelmúltban jelent meg hatodik verseskötete *meztelen Isten* címmel. Hogyan egészíti ki egymást a két hivatása?

– Két éve voltam pap, amikor megkérdeztem az egyik, nálam egy évvel fiatalabb paptársamtól: miben látod most a papságod lényegét? Elmondta, amit gondolt, majd visszakérdezett. Akkoriban született egy verses szövegem a kimondott szó szentségéről, amit ma is vallok: a szó Ige, Logosz, valóságot teremtő megnyilvánulás. Az írás, a vers értelmén abban látom, hogy befogadom az Igét, és hagyom megnyilvánulni általam. Az igazi szavak megpiszkálnak bennük valamit, amiben nincs harmónia, de nem úgy, hogy kétségbe essünk, hanem hogy elinduljunk egy mélyebb harmónia felé.

– A hetvenedik életév jó alkalom arra, hogy az ember számvetést készítsen. Milyen érzések vannak most Önben?

– Egy régi elképzelés szerint az ember élete három szakaszból áll: az első a felkészülés, a második a család, a munka és az alkotás ideje. A harmadik pedig a készület az átmenetre, mindennek az elrendezése önmagunkkal és másokkal, a gondolataink középpontjában azzal, akivel az örökkévalóságot fogjuk tölteni. A hetvenedik év mérőöldkő. Számomra is azt jelenti, hogy le kell lassulnom, ritkítanom a feladatokat, és ami marad, azt jobban elmélyíteni.

– A hetvenedik születésnapja egybeesik a jezsuita rend alapítója, Szent Ignác megtérésének ötszázadik évfordulójával. Mit vár a megírdetett emlékvétől?

– Az ember legértékesebb életszakasza az, amikor felfedez egy nagyobb jót, és mindent elkövet azért, hogy ez a nagyobb jó valóság legyen az életében. Ez a megtérés. A bűbnattartás ugyanez: belátom valamiről, hogy az nem vezet a boldogság irányába, és megpróbálok változtatni ezen. Sokak számára kiüresedtek ezek a szavak, pedig kulcsfontosságúak minden ember életében, függetlenül attól, hogy valaki hívő-e vagy sem. Isten nem csak a hívőket várja a mennyországba, hanem mindenkit. A megtérés és a bűnbánat a nagyobb jó felé vezető út. A Szent Ignác-évtől azt várom, hogy hitelesebb jezsuita élettel, tanúságtévőbb Jézushoz tartozással segítségére legyünk az embereknek abban, hogy magukba tekintsenek, és legyen erejük elindulni a föllelt nagyobb jó felé.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

ÁLLÁS

A SZATMÁRI IRGALMAS NŐVÉREK fenntartásában működő Idősek Otthona Esztergomban szakács munkatársat keres főállásban, akár bentlakással is. Várjuk jelentkezését a 06/20-828-9805-ös telefonszámon.

ÉLETJÁRADÉK

ELTARTÁSI, életjáradéki szerződést kötnék budapesti vagy egri ingatlanért, akár plébánosi ajánlással. T: 06/30-561-7821

HANGSZER

ÚJ, 715 kg-os, G hangú, díszített bronzharang eladó. Érdeklődni: 06/30-728-8161, www.harangontes.hu

KIADÓ

KIADÓ HOSSZÚ TÁVRA Budapesten, a nyugati pályaudvar közelében liftes ház 3. emeletén, 36 nm-es, egyszobás, álló galériás, bútorozott, felszerelt lakás egy vagy két nemdohányzó diáklánynak vagy fiatal párnak. Érdeklődni: 06/20-373-7090

RÉGISÉG

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása régiséget vásárol. T.: 06/20-980-7570

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154 – nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

TÖBB ÉVTIZEDES tapasztalattal vállaljuk ólomüvegablakok restaurálását, tervezését, kivitelezését. Tóth Erzsébet tel.: 06-20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

FELVIZESEDETT, dohos, salétromos, pince, pincefal, lábazat, házfal szigetelése, véglegesen. T.: 06/20-228-0453 Baranyi Antal

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária Engesztelő-kápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltári-szentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig)

Csobánka-Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódnak a nagy múltú elsőszombati szentmisék. 2021. október hónapig minden első szombaton a Szentkúti kápolnában fél 11-kor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órakor kezdődő szentmisére várják a zárandokokokat a festői szépségű Mária-kegyhelyen.

Szentmisék Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért: 2021. augusztus 6., péntek; szeptember 6., hétfő; október 6., szerda; november 6., szombat; december 6., hétfő. A boldogáavatási intézményekért és a fiatalokért, szerdánként az állami és az egyházi vezetőkért, péntekenként az idősekért, a betegekért és a szenvedőkért. Továbbra is szeretettel várják a híveket a tagok sorába. Csatlakozni az egész év folyamán bármikor lehetséges. Bővebb információ: <https://pecsi-egyhazi-megye.hu/cimke/imaszovetsseg>

A Boldogasszony Imaszövetség tagjai a kért imaszándékok mellett rendszeresen másért is fohászoknak égi Édesanyánkhhoz a hét minden napján: hétfőnként az egyedülállókért és a magányosokért, keddenként a katolikus oktatási intézményekért és a fiatalokért, szerdánként az állami és az egyházi vezetőkért, péntekenként az idősekért, a betegekért és a szenvedőkért. Továbbra is szeretettel várják a híveket a tagok sorába. Csatlakozni az egész év folyamán bármikor lehetséges. Bővebb információ: <https://pecsi-egyhazi-megye.hu/cimke/imaszovetsseg>

Tamás Gergely Alajosért, valamint a Kapisztrán Kórus élő és elhunyt tagjaiért szentmisét mutatnak be az Országúti Ferencesek templomában 2021. szeptember 18-án, szombaton 18 órakor, melyre várják a híveket.

A Szent Imre-kápolna Szeretláng imacsoportja örömmel értesít minden érdeklődőt, hogy augusztus hónapban is a kápolnában engesztelünk, imádkozunk. Istennek legyen hála! Honlapunkon www.szeretlanguk.info keresztül elérhetőek vagyunk. Programjaink: 2021. augusztus 5-én, csütörtökön 17 órakor szentmise, 18 órakor szentségimádás, Szeretláng-imaóra. Augusztus 6-án, pénteken 17.30 órakor a feláldozás útját (Öröm útja) járjuk. Kápolnánk szentmiséje 17 órakor kezdődik.

dik. Augusztus 19-én, csütörtökön 17 órakor szentmise, 18 órakor szentségimádás lesz édes Hazánkért. Minden magyar imádkozzon minden magyarárt! Szeretettel várunk.

LELKIGYAKORLAT

MEGNYITOTTUNK! Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház (2016 Leányfalú, Mórész Zsigmond út 141.): Augusztus 19-én 18 órától 22-én 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Jézus a szabadító”. Augusztus 29-én 18 órától szeptember 1-jén 13 óráig Barsi Balázs atya lelkigyakorlata. Elérhetőség: 06-26-383-212, 06-30-466-0749

ZARÁNDOKLAT

Családok zárandoklata Szent József évében hivatásukban hűséges házaspárokért és papokért 2021. augusztus 29-én, vasárnap Szentgotthárd-Zsida, a huszónöt éve felszentelt Jó Pásztor-kápolnában. Minden családot hív és vár Rábakethelyre a Szombathelyi Egyházmegye Családpasztorációs Bizottsága, hogy együtt imádkozzunk a hivatásukban hűséges házaspárokért és papokért! Jelentkezési határidő: augusztus 18. Bővebb információ: <http://csalad.martinus.hu>

KIÁLLÍTÁS

„Eucharisztikus csodák a világban” és a „Népek igaza” Isten szolgája Márton Áron püspök hitvallóiról készült kiállítás tekinthető meg a Budapest, VIII. kerület Tisztviselőtelep Magyarok Nagyasszonya téri (volt Rezső téri) Magyarok Nagyasszonya-templomban szeptember 12-ig vasárnaponként 10-12 óráig, szerda kivételével minden hétköznap 17-19 óra között. Mindenkit szeretettel hívnak és várnak.

BÚCSÚ

Nagyboldogasszony ünnepe Nagykapornak-Remetekerten. Szeretettel hívják és várják a kedves híveket Nagykapornak-Remetekertbe, az ősi Mária zárandokhelyre, 2021. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén. A 11 órakor kezdődő szentmise főcelebránsa Udvardy György veszprémi érsek atya lesz. A szentmisén közreműködik a búcsúszentlászlói templom kórusa, valamint a Zala Brass fúvósegyüttes.

OKTATÁS – KOLLÉGIUM

Felvételt hirdet a Debreceni Szent László Katolikus Szakkollégium a 2021/22-es tanévre. A fiúk számára fenntartott kollégium a hit és a tudomány közös nevezőjeként működik

Debrecen városában. Az intézmény éppen ezért szorosan együttműködik a Debreceni Római Katolikus Egyetemi Lelkészszéggel. Jelentkezési határidő: 2021. augusztus 6. Bővebb információ: <http://delelkes.dnyem.hu/szent-laszlo-szakkollegium>

OKTATÁS – PÓTFELVÉTELI

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola pótfelvételit hirdet. Kibővült szakválasztékkal, több mint 30 közismereti szak közül lehet választani az ELTE kínálatából a hittanár-nevelőtanár szak mellé, augusztus 8-ig a központi (felvi.hu) rendszerben. A főiskola belső felvételi rendszerében augusztus 15-ig lehet jelentkezni további hitéleti szakokra: A képzésekről és a jelentkezésről részletes tájékoztatás kérhető a főiskola munkatársaitól a tanulmányi.osztaly@sapientia.hu vagy a <https://sapientia.hu/felveteli-eljaras/felveteli-informaciok> oldalon.

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

A hirdetések tartalmáért és azok valóságáért a hirdető vállal felelősséget.

Hogy legyen miben hazavinni... AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT AJÁNLATA

1053 Budapest, Ferenciek tere 7–8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845 | bolt.ujember.hu

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az *Új Ember* hasábjain!

Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje meg gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz! Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él, az aprohirdetes@ujember.hu címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat. Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

„Életemmel és halálommal
a Te dicsőségedre, Uram”

„Atyám, a Te irgalmad örökkévaló”

Berkecz Franciska szociális testvér

életének 65. évében 2021. július 18-án hazatért az Atyai Házb

1956. július 26-án Szentesen született. 1981-ben kérte felvételét az akkor még illegálisban működő Szociális Testvérek Társaságába. 1986-ban tett első, 1990-ben örök fogadalmat. Magyar–orosz tanári diplomát szerzett, majd munka mellett elvégezte az ELTE pszichológus és szakpszichológus szakát.

Tíz évig tanított egy lakótelepi középiskolában, ezt követően a Lelki Elsősegély Szolgálat munkatársa lett. A szerzetesrendek újraindulása után – előjáróvá választásáig – szerzetesi referensként dolgozott a Püspöki Konferencián megalakult Szerzetesirodában és a Rendfőnöknői Konferencia Titkárságán.

Hét évig a Társaság magyarországi előjárója, majd hat évig általános előjáró volt, két alkalommal választották a Rendfőnöknői Konferencia elnökévé. Karizmája volt a struktúraépítés. Az illegális utáni években házakat alapított, megszervezte a képzést, sokat dolgozott Salkaházi Sára boldoggá avatásáért.

2007-ben kezdődött rákos betegsége miatt újabb turnust már nem tudott vállalni. Feldolgozta a Társaság lelki örökségét, a mai életünkre aktualizálta, kötetekben rendezte és kiadta Slachta Margit írásait. A képzésben lévőek tanítása mellett reflektált az egyház és a társadalom eseményeire, imáiban hordozta azokat. Sokak lelkivezetője és szupervízora volt.

Megalapította az Örtüzek Imádság házat, Imádság háza konferenciákat szervezett, a média adta lehetőségekkel élve szolgálta a társadalom megújulását, formálta a közszellemet, tanúságot téve Isten teljesebb életre vezető szeretetéről, amely a betegségben is megtapasztalható. Vallotta, hogy a földi élet csak átmenet, az örök élet a cél, a végnélküli boldogság Istenben. A halálon győztes Életbe Szent József évében lépett be, akinek ünnepén első fogadalmát tette.

Temetése 2021. augusztus 24-én, kedden, 15.00-kor szentmise keretében a Remetekertvárosi Szentlélek-templomban lesz.

A feltámadás reményében:
a Szociális Testvérek Társasága testvérei, húga Marika, családja, valamint szerettei és tisztelői.
1114 Budapest, Bartók Béla u. 61., III. 6.

Pólók kaphatók az Új Ember webáruházban és az Új Ember könyvesboltban

MAGYAR KURÍR 1053 Budapest, Ferenciek tere 7–8. (Kárpátia-udvar) Telefon: (06/1) 266-0845 | bolt.ujember.hu

Új Ember kiadványok

Kiadja a Magyar Kurír Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán és a Digitalstandon
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2021. AUGUSZTUS 2.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körössi László
Szerkesztőség: Agonás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábiani Attila, Gátas Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodiek Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása: +36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Az Úristen egymásra bíz bennünket

35 éves a fogyatékkal élők ipolytölgyesi Szent Erzsébet Otthona

(Folytatás az 1. oldalról)

Több gimnazista lányt és fiatal annyira megérintett mindaz, amit az otthonban láttak, hogy nyáron önkéntes munkát vállaltak itt – emlékezett vissza a kezdeti időkre a püspök. Beer Miklós azóta is többször járt itt, és látta, hogyan bővült, szépült az otthon. A szülők, a rokonok mellett egyre többen jöttek ide segítő szeretettel.

Ami itt zajlik, az csodálatos szeretetszolgálat – szögezte le az emeritus püspök. Név szerint is köszöntötte a padosorok egyikében szerényen megbújt Kovács Piroska Mária nővér, az Isteni Szeretet Leányai Kongregáció magyarországi tartományfőnöknőjét, az otthon első igazgatónőjét, aki tíz éven át vezette az intézményt.

A búzáról és a konkolyról szóló példabeszédet elemezve Beer Miklós szólt arról, hogy az isteni törvény, amelyet Mózes kihirdetett, Jézus tanításában, tetteiben vált teljessé. A farizeus kérdésére válaszolva egyértelművé teszi: az Úristen és az egymás iránti szeretetünk az alapja minden törvénynek, prófétai tanításnak, az értékes emberi életnek.

Az Úristen mindnyájunktól azt várja, hogy segítsünk azokon, akik rászorulnak, akiknek segítségre van szükségük. A szeretet legyen az életünk búzatermése, hiszen az egymás iránti szeretetben és gondoskodásban találja meg ez a föld az igazi gyümölcsét.

Sajnos az önzés, az erőszakosság és a hatalomvágy sokszor megrontja a Jóistennek ezt a szép tervét. Igen, a világban jelen van a konkoly is. Isten türelmes, és nem azonnal bünteti meg az önző, szívtelen embereket, de a mai evangéliumi tanításból is világossá válik: egyszer majd számonkéri tőlünk, hogyan éltünk a kapott ajándékainkkal, a lehetőségeinkkel, a tehetségünkkel, és hogyan kamatoztattuk mindezt.

Amikor hálát adunk a Jóistennek az eltelt harmincöt évért, az intézmény névadójára, Árpád-házi Szent Erzsébetre gondolunk. Éppúgy királylány volt, mint Szent Kinga, akinek július 24-én ünnepeljük a liturgikus emléknapját. De megemlíthetjük Svéd Szent Brigittát is, Európa egyik védőszentjét, akire tegnap, július 23-án emlékezünk. Királylányként, királynéként és jó módú úrnőként mindhárman megőrizték lelkiismeretük épségét, tisztaságát, és észrevették a rászoruló

embereket. Példát adtak arra, hogyan lehet Isten szeretetét minden történelmi korban közvetíteni azok felé, akik a segítséget kérik. Soha nem felejthetjük el, hogy Jézus azonosította magát minden rászoruló emberrel: „Éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, beteg voltam, és meglátogattatok.”

Beer Miklós hozzátette: két-féle ember van a világban, éljen bárhol, bármely korban. Az egyik, aki segítségre szorul, a másik, aki segíteni tud.

Ezen a mai évfordulón hinni akarunk abban, hogy az Úristen egymásra bíz bennünket. Kérjük a Szentlélek Úristent, őrizze meg a szívünkben a felelősséget és a nagylelkű-

seget, hogyha a környezetünkben segítségre szoruló ember látunk, nyújtunk ki felé a kezünket, szerezzünk örömet neki. Biztos, hogy a Jóisten megjutalmaz minket ezért, ha majd a búzát és a konkolyt szétválasztja. De megjutalmaz már akkor is, ha odafigyelünk valakire szeretettel, jóssággal – mondta a püspök.

Majd az otthon gondozottjai felé fordulva így fogalmazott: „Visszakapjuk a ti mosolyotokban és kedvességekben azt, ami kicsit értetek teszünk. Nem biztos, hogy az kap többet, akinek segítségre van szüksége, hanem inkább az, aki jó szívvel segít. Sokszor voltam már itt köztetek, és mindig úgy tértem vissza a szolgálati helyemre, hogy tele volt a szívem a szeretettel, kedvességgel, amit tőletek, köztetek kaptam. A Jóisten őrizzen meg benneteket!”

Beer Miklós hangsúlyozta, hogy az otthon dolgozóival és a szeretetszolgálatnál egy éve szolgáló Burányi Roland atyával tovább akarják vinni a gondoskodó szeretet lelkiületét a következő években, évtizedekben is.

A szentmisén zenei szolgálatot végzett az otthon gondozottjainak kórusa.

A szertartás után köszöntők hangzottak el. Szalai Zsuzsanna igazgató felidézte: elődeik, akik le tették az alapokat, példás munkatársak voltak, akik időt és fáradságot nem kímélve, reggeltől estig dolgoztak, sokszor nagyon nehéz körülmények között. „Minden tiszteletünk az övék” – mondta, majd Széchenyi Istvánt idézte: „Tiszteld a múltat, hogy

érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn.”

Az intézményben jelenleg száznegyvennyolc középső-

folytatta, majd hozzátette: reméli, hogy az elmúlt harmincöt évben sok családnak és sok fogyatékos embertársuknak tudtak segítséget, vigasztalást és örömet adni. Nagy izgalommal és szeretettel készülsz erre a szép ünnepre, és bíznak abban, hogy mindenkinek át tudnak adni egy keveset ebből a szeretetből. Szalai Zsuzsanna köszönetet mondott mindenkinek, aki segítette a munkájukat az elmúlt harmincöt évben. Külön köszöntötte az in-

rend. Hálás köszönet illeti Szalai Zsuzsanna intézményvezetőt és munkatársait, akik a világiárvány idején is szeretettel, odaadással szolgálták a rájuk bízottak testi-lelki jólétét – tette hozzá Vajda Norbert.

Rétvári Bence, az Emberi Erőforrások Minisztériuma parlamenti államtitkára a beszédében leszögezte: az itt dolgozók példát mutatnak emberségből, empátiából, nemcsak beszélnek a szeretetről, hanem mindennap gyakorolják is. A másokért élő, cselekvő szeretet az, ami megvalósul itt, Ipolytölgyesen.

Az ünnepség délután az otthon kertjében folytatódott. Vidám családi műsor keretében az intézmény gondozottjai és gondozói mutatták be ének- és táncadásukat a hozzátartozóknak.

*

Hogyan került az otthonba, és mi az, ami itt tartotta harmincöt évben keresztül? – kérdeztük Stefkóné Belák Krisztinát. A szőke hajú, derűs tekintetű hölgy felidézte: nem ő ke-

pelni a Katolikus Szeretetszolgálat megalakulásának 70. évfordulóját.

Hangsúlyozta, hogy az ipolytölgyesi otthont a szeretetteljes légkör jellemzi. Ennek titka, hogy az itt dolgozó minden munkatárs személyiségét áthatja a keresztény érték-

rült az otthonba, hanem az otthon Ipolytölgyesre.

„Ipolytölgyesi lakos vagyok, itt születtem. Kislánként többedmagammal ültünk itt a sáncon, s néztük, hová megy ez a sok autó, mert akkoriban kevés kocsit járt errefelé.” A felnőttek mondták nekik, hogy nagy építkezés lesz, otthont építenek. Arról, hogy fogyatékos-sággal élőknek, fogalmuk sem volt, azelőtt soha nem is látott még fogyatékos embert. Az építkezéssel élet költözött a faluba, Krisztina több fiattalal megismerkedett. Nyolcadik osztály után egészségügyi iskolába ment, de abbahagyta. Dolgozni akart inkább. 1986 decemberében bekopogtatott az otthonba.

Tizenhét éves volt akkor. „Piroska nővér fogadott. Azt mondta, ha két

hetet lehúzok itt önkéntesként, akkor tudni fogom, hogy valóban szeretném-e ezt csinálni, és ők is látni fogják, hogy mennyire váltam be. 1986 karácsonyának mindhárom napját itt töltöttem. Amikor bementem a pavilonba, először megdöbentem, aztán meghatódtam, sírni kezdtem. Az első lakók nagyon picik voltak; hétéves is volt köztük, de olyan pindurka volt, hogy pályában hozták, azt sem tudtam, hogy fogjam meg. A mai napig itt él. Sajnálatot éreztem, de az évek során megtanultam, nem szabad sajnálni őket.

Ha új dolgozó érkezik hozzánk, az első, amit közlök vele: ezt a munkát sajnálatból nem lehet végezni. Az itt lakók nem szorulnak rá a sajnálatunkra. Arra van szükségük, hogy nevéssünk, örüljünk, próbáljuk meg minden napjukat vidámmá tenni.”

Stefkóné Belák Krisztina gondozóként kezdte, aztán több iskolát is elvégzett, többek között az Apor Vilmos Katolikus Főiskola szociálpedagógia szakát. Jelenleg az otthon két részlegét vezeti. A lakókkal állandó a kapcsolata, nagyon szereti őket. „Azt, hogy én mit adok nekik, nem tudom, de ők nagyon sokat adnak az embernek” – mondja, és elmeséli: 2011-ben súlyos tragédia történt a családjában, autóbalesetben elvesztette a férjét. „Amikor a temetés után visszamentem dolgozni, az egyik lakó szalad felém, a nyakamba borul: »Ne haragudj, hogy nem tudtam elmenni a temetésre, de nem vittek el, hiába kértem a gondozókat!« Nem értette pontosan, mi történt. Hallott a temetésről, a tragédiáról, és úgy gondolta, hogy meghaltam. Amikor meglátott, egyből bocsánatot kért, hogy nem jött el a temetésemre, és el akarta mondani: örül, hogy lát, csak a szeretet van benne.”

Mindennap szeretettel várnak. Nincs bennük irigység, nem piszkálják egymást. Ők olyanok, amilyenek. Őszinték és igazak.”

Amióta harmincöt évvel ezelőtt Stefkóné Belák Krisztina betette a lábát az ipolytölgyesi Szent Erzsébet Otthonba, azóta máshol nem is tudja elképzelni az életét, a munkáját. „Öt házzal odébb lakom. A mai napig úgy érzem, az otthont azért építették ide, hogy legyen egy munkahelyem, hogy itt dolgozhassak.”

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

• Templombúcsút ünnepeltek Demecserben. A Demecseri Görögkatolikus Egyházközség július 25-én tartotta a templom búcsúünnepét. Az ünnepi Szent Liturgiát Szabó Gábor esperes-parókus végezte Szabó Sándor nyugdíjas atyával, Ignác András nyírlugosi parókus-sal és Varga Lóránt plébánossal együtt.

• A roma katolikusok Mária-zarándoklata a NEK-re ér a fővárosba. A zalalövői Áldott Kereszt Egyesület roma zárandoklatot szervezett, amely a Komárom-Esztergom megyei csatka-szentkúti kegyhelyről indult és szeptemberben a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idején Budapesten ér véget. A Csatkát követő első állomáson július 30-án Székely János megyéspüspök bocsátotta útjukra a híveket.

• Hittanosok festettek teremtéstörténetet a debreceni látogatóközpont falára. Július 19. és 23. között került sor idén a Debreceni Görögkatolikus Parókia hittanosainak alkotótáborára, melynek témája a teremtéstörténet volt. A hét végére a mintegy negyven résztvevő csodálatos falfestménnyel díszítette ki a Hit és Kultúra Látogatóközpont udvarának falát.

Klubnap a kisvárdai integrált szolgáltató központban

A Szent Miklós Integrált Szolgáltató Központ Kisvárdán két telephelyen is nappali ellátást kínál idősek és demens személyek számára. Az ellátottak és az intézményben dolgozó gondozók minden évben egyszer közös klubnapon vesznek részt. Idén július 27-én élhették át a közösséggé válás örömét.

A gondozottakat sokat készültek az eseményre: az elmúlt hónapok kedvelt közösségi kihívásába kapcsolódott be: a Jerusalema örömtánc-hoz gyakorolták a tánclepiéseket. Ezzel a produkcióval kedveskedtek a vendégeknek, és oldották a feszültséget, amely a járványidőszakban olyannyira nyomásolta az intézmény idős ellátottjait és az ott dolgozókat egyaránt.

A Szent Miklós Integrált Szolgáltató Központ Idősek és Demens Betegek Nappali Ellátása egyesített klubnapjára hatvanan látogattak el: a fenntartó képviselőjében jelen volt Bod-

A Szent Miklós Integrált Szolgáltató Központ szociális ellátórendszere egy éve működik a Nyíregyházi Egyházmegye fenntartásában. Az időseket és demens betegeket ellátó

nár-Szabó Ildikó, a Nyíregyházi Egyházmegye Szociális Irodájának irodavezetője; Zám Zsuzsanna, az intézmény vezetője, valamint Halinda Gyula és Demkó István lelkivezetők.

Játékkal, beszélgetéssel, imával, táncsal és közös étkezéssel telt a délelőtt, melynek során a két klub működésébe is bepillanthattak az ellátottak.

Nagy Zsuzsanna, a két telephely szakmai vezetője az esemény előzményeiről szólva elmondta: már másfél hónappal ezelőtt szervezni kezdték a klubnapot, hiszen a saját gyártású játékkellékek elkészítése és a táncbemutatóra való felkészülés is sok időt igényelt, és egy ilyen rendezvényről figyelembe kell venni az ellátottak életkorát, mozgáskorlátozottságát is.

intézményegységekben naponta tartanak foglalkozásokat és hetente egyszer klubnapot. A munkatársak emellett olykor haját vágnak, manikűröznék, mosnak, fürdetnek, csekket fizetnek be: mindenben segítik az időseket reggel fél nyolctól délután négy óráig.

Nagy Zsuzsanna szakmai vezető szerint az ellátottak leginkább a személyes törődést, a közös főzést és a közös étkezést igénylik. Az idősek és a hozzátartozók is hálásak mindazért, amit itt kaphatnak. A munkatársaktól nagyfokú odafigyelést és türelmet kíván ez a fajta szociális szolgáltatás. „Csak szívvel-lélekkel lehet csinálni” – fogalmazott a szakmai vezető.

Forrás: Nyíregyházi Egyházmegye
Szöveg és kép: P. Tóth Nóra

Megújult a szegedi Szent Gellért Szeminárium honlapja

Új online felületen és megújult formában jelentkezik a szegedi szeminárium közössége. Az előjárók és a növendékek egy-egy személyes kifejezést kerestek, mely hívásukat jellemzi. Az általuk választott helyszínen egyedi és kreatív táblafeliratokkal, valamint rövid bemutatkozó gondolatokkal vallanak magukról.

www.szgsz.hu címen fellelhető hírek és tartalmak elérhetők a Szent Gellért Szeminárium Instagram- és Facebook-oldalán is.

Bár a koronavírus-járvány sok pasztorális és közösségi alkalomtól megfosztotta a kispapokat, ugyanakkor új lehetőségekkel gazdagította a szeminárium életét. Az elmúlt tanév során több olyan kezdeményezés született a növendékek részéről, amely erősítette a közösséget és gazdagította a lelki életet. Heti rendszerességgel imádkoztak szentségimádás keretében hivatásokért, kiscsoportban vitattak meg aktuális közéleti, teológiai, illetve lelkipásztori kérdéseket.

Forrás és fotó: Szent Gellért Szeminárium

A menüpontok a szeminárium mindennapi életébe nyújtanak betekintést, ahol megismerhetjük az intézmény jellemző közösségi, tanulmányi és lelki életet, s tájékozódhatunk azokról a programokról, amelyek meghatározzák a papnövendékek ünnepeit és hétköznapjait. A

Járműmegáldás Újszegeden

Szent Kristóf, az utasok, vándorok, hajósok védőszentje ünnepnapján, július 25-én délelőtt kerékpárok, motorok, autók sorakoztak fel az újszegedi Torontál téri parkolóban, ahol Thorday Attila plébános megáldotta a járműveket és tulajdonosaikat.

gyorsabban mennek a kelleténél, mások a józan ész szabályai ellen vétnek. Fontos, hogy észre-

Mindannyian közlekedünk. Van, aki kis biciklivel vagy rollerrel, van, aki nagy motorral, szép autóval érkezett – mondta a járművek megáldása előtt az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet-templom plébánosa.

Látjuk, mennyi veszéllyel jár a közlekedés, mert egyesek

vegyük, mások is úton vannak, és ők is el akarnak jutni a céljukhoz – fogalmazott a lelkipásztor.

A járműmegáldáson, melyet a Magyar Autóklub szervezésében rendeztek meg, az Árpád-házi Szent Erzsébet-templom plébánosa szenteltvízzel hintette meg a jelenlévőket és a járműveket, kifejezve ezzel, hogy milyen nagy szükségünk van minden utunkon Isten áldására.

Forrás: Szeged-Csanádi Egyházmegye
Fotó: Török János

